İSLAM ÜMMETİNİN DİRİLİŞİNDE ANA PRENSİPLER

Müellif: Abdurrahman Abdul Khalig

Mütercim: Mustafa Ur
27 Ramazan 1994

İÇİNDEKİLER

Hamdolsun Allah'a, selam olsun seçkin kıldığı kullarına.

Yaklaşık onüç seneden beri elinizdeki bu kitapçığı yazmış bulunuyorum. Bundan maksadım; yol nerede diye sormaya başlayan müslüman gençliğin başlama noktasının tespit edilmesi idi. Bu olay ise 1967 senesindeki yenilgiden sonra oldu. Arkasından ümmeti büyük bir zelzele ile sarstı. Allah'a hamdolsun ki elinizdeki bu kitapçık, müslüman gençliğin nasıl bir şekilde başlayacağına kılavuzluk etti. Çoğu yerlerde okumaya ve tahlil etmeye başladılar. Çoğu müesseseler ise haddinden fazla neşredip basmak lütfunda bulundular; böylece Allah'a hamdolsun geniş bir şekilde yayılmış oldu. Ben tekrar basımı için gayret sarfettim. Kaleme aldığım bu hususlar, müslüman gençliğin uyanma yolunda kolaylıklar sağladı. Demek istiyorum ki bu yazdıklarım; İslâm ümmetinin kâmil bir şekilde dirilmesi için bu ana prensiplerin bir tamamlayıcısıdır. Allah'ın tevfiki ve yardımıyla bu yazdıklarımın en önemlileri; Allah'a davette şerî siyasetin sınıflandırılması ve İslâmî diriliş hareketine irşad etmek ve yol göstermekti. Aynı zamanda müslümanlar ve siyasî işler.

Allah'a hamdolsun ki bu yazdıklarım; çağdaş İslâmî teveccüh hareketinde meyvesini verdi. İşte bu yazdıklarım bu yönlendirilmelerin bir eseri ve bir şahididir.

Ne zamanki bu çağdaş İslâmî diriliş hareketi bu ana prensiplere daimi bir ihtiyaç duydu, yolda birinci aşamayı temsil eden bu kitapçık uzun zamandan beri bitmişti. Biz bu kitapçığı önceden nasıl neşretmiş isek, yine o şekilde tekrar neşretmeyi evlatlarımıza sunmakla gurur duyuyoruz.

Cenabı Allah'tan; ümmetimize izzet, şeref ve zafer yolunu nasib etmeyi temenni ederim. O öyle bir Allah'tır ki hem işitici hem de bilidicidir. Yapılan amellerin halis bir niyetle onun rızasına yaraşır olmasını ve kelime-i tevhidin yükselmesini nizay

ederim. Salat ve selam onun Rasûlüne, İszlâm ümmeti için tarihteki en büyük çıkarılana ve gönderilene olsun.

Abdurrahman Abdulkhalig

Kuveyt 18 Ramazan-ül-Mübarek

Sene 1406 Hicri Senesi

Tarih 1986 Mayıs 26

BİRİNCİ BASKININ ÖNSÖZÜ

Bir olan Allah'a hamd olsun, salat ve selam kulu ve Rasûlü olan Muhammed'e ve âline olsun.

Kuveyt'in bazı camilerinde hutbe verirdim. Her zamanki adetlerimde olduğu gibi, müslümanların dertleriyle dertlenmek, onların meselelerine çözüm yolu aramak, ahirette Allah'ın rızasına kavuşmanın yollarını göstermek, şiarım olmuştu.

1967 senesindeki Yahudiler'le olan en son savaşımızdan önce birgün cuma hutbesinde insanlara yönelerek şöyle söyledim: Şüphesiz ki Araplar ülkesinde insanların azı müstesna çoğu, yahudilerle olacak savaşta zafer bekliyorlar. Onların denizde gark olacağına inanıyorlar. Hiç şüphe yok ki her müslüman bunun böyle olmasını ister. Ancak ne var ki şunu söylemeyi demeden duramayacağım; görükürdeki bizim ve düşmanlarımızın durumu bunun böyle olacağına hiç benzemiyor, biz hiç bir zaman zafere erişemeyeceğiz.

Dedim ki; Allah'ın yeryüzünde değişmeyen ve tebdil olmayan sünnetleri vardır, kim ki bu sünnetleri okur, öğrenir ve araştırırsa, görecektir ki bu zafer, yahudilerin olacaktır.

Aşağıdaki anlatacağım bu durumlar, düşmanlarımızın bizi nasıl yenilgiye uğrattıkları ve bu yenilgi sebeplerinin başlıcaları, duruma açıklık kazandıracaktır.

Biz bu savaşa parçalanmış gruplar halinde gireceğiz (Bu durum savaştan önce kendini göstermiştir). Hiç şüphe yokki ayrılık ve gruplaşmak bizi zafere ulaştırmayacaktır. Çünkü Allah'ın sünnetine ve koyduğu kurallara aykırıdır. Düşmanımız ise saflarını düzeltmiş ve birleştirmiştir. İşte bu durum, izzet ve kuvvet üretir.

Biz bu savaşa girerken ne askerlerimizde kendisini siper eden bir akide, ne de hedeflenmiş bir noktamız vardı. Bizde görülen tezahürler, boş kelimeler, övünüşler, izzetin ve şerefin Araplar'ın olduğundan ibaretti. Böyle inanışlar, düşmanın kurşunu ile karşılaştığı anda yokolabilecek inanışlardır.

Düşmanlarımızın bu savaşa girerken ki inanışları bir başkadır. Onlar; Allah'ın yarattığı seçilmiş bir millet olarak adetlerini, gelenek ve göreneklerini, Allah'ın babalarına vadettiklerini tekrar ifa ve iade etmektir. Her ne kadar bu inanış fasid de olsa, bizim askerlerimizin inancından daha kuvvetlidir.

Biz bu savaşa aramızda nifak tohumları saçan, yalan söyleyen hilekârlarla ve yapamayacağı şeyi söyleyenlerle beraber giriyoruz. Onların bu yalancılıkları çoğu kez açığa çıktığı halde neden hala onlara güveniyoruz. Veyahutta onların bu durumunu göz önüne alarak neden gafletten uyanmadık.

Ey kavim! Düşmanlarımızın kapımızda olduğu halde dansözlerin oynadığı gecelerde sabahlamak için hazırlık yapan ve mahalde yeri olmayan bir zafer için o geceleri eğlenceyle geçirip kadihler tokuşturan generallerimizin bu durumu karşısında nasıl zafer bizim olabilir?

Sonra dedim ki; inanıyorum ki eğer bu durum karşısında zafer bizim ise muhakkak ki Allah'ın sünnetleri değişmiştir. O değişmeyecektir -veyahutta aklım başımdan gitmiştir- Hiç zannetmem bunun böyle olacağına. Veyahutta bu büyük bir fitnedir. Allah'tan dileğim bunlardan beri olmaktır.

Eğer biz kaybetmiş ve hüsran olmuş isek; işte bu beklenilendir. “La havle vela kuvvete illa billah”.

Pazartesi günü yani bu hutbemden iki gün sonra harb başladı. İnsanlar radyolarının başına toplandılar. Birinci geceyi, Arap askerlerinin ‘Tel Aviv’e’ girişine kadar sabahladılar. Bütün his ve duyguları ile radyolarının başında sabahlayan erkeklerine efendileri için radyo başında sabahlayan hanımları, şunları söylediler: Eğer Araplar ‘Tel Aviv’e girerse lütfen beni uyandır!

Üzülerek söylüyorum ki ben de, o geceleyenlerdendim. Aklım bana diyordu ki; zafer olmayacak, Allah’ın sünnetlerine muhalefet yoktur. İsteğim ve hırsım bana şöyle söylüyordu: “Bekle sünnetler değişiyor ve sen tahmin ettiklerinde yanılıyorsun.”

Yenilgi, çarşamba günü kendini gösterdi. Sonra perşembeye kadar devam ederek herkes duruma şahit oldu. Ve bu durum herkesin gözleri önüne cuma sabahı sergilenmiş oldu. Lakin çoğu insanlar buna inanmakta direndiler, bunun bir tuzak olduğunu ileri sürdüler.

Nihayet cuma günü geldi hutbe hazırlamadım! Geçen hutbelerimden dediklerimden başka ne diyebilirdim! Ve ne diyeyim! Bu yenilgi kalbimi ezip geçiyordu! Uzun yok oluş ümmetimi sarıyordu! Kalpler üzerinde kilitler, gözler üzerinde perdeler, işitilenlerde ağırlıklar!!

Tekrar insanlar önünde kalktım, Allah’a hamd ve senadan sonra hutbeye başladım ve dedim ki:

Ey insanlar! Geçen hutbelerde belirttiğim gibi bizim zafere ulaşmamız mümkün değildir. Ben gaybı bilen değilim. Gaybı Allah’tan başka kimse bilemez. Ben, İslâm’dan başka kimsenin uşağı da değilim. Ancak o, Kur’ân’dır ve onda hidayet vardır. Kim onu bütün incelikleriyle okuyup tahlil ederse, benim bu söylediklerimi iyi kavrayıp anlayacaktır.

Bu zaman parçası böylece geçtikten sonra, yeni ve eski ümmetlerin tarihinde misali olmayan bu yenilgiden sonra, insanların Allah’a döneceklerini, hatalarını anladıklarını ve hemen düzelteceklerini zannetmiştim. Bu zannedişim ise yüzeysel idi. Bu arada şer sesleri ilk etapta alimlerden başlayarak şöyle söylüyorlardı: Yenilgi nedir!! Rasûlullah Uhud savaşında yenilmemiş midir!! Bizim yenilgimiz cüz’îdir şu misali içerir; “Vehne düşmeyin, üzülmeyin eğer siz müminler iseniz siz gerçekten üstünsüzün.” (Ayet)

Sinirlerim bana hakim oluyordu. Din alimlerinin yalan söylediği bu millete şefkatle ve sevgiyle bakmaya başladım.

Gelecek uzun müteselsil hutbelerimde yenilgiye itilişimizin noktalarını anlattım.

Sebepler edinmeksizin hiçbir şekilde zafer yoktur. İkinci müteselsil hutbelerimde bu sebepleri anlattım. Çok az gerçek namaz kılanların ve müslümanlardan bir topluluğun toplandığı bu mescidlerde îrad edilen bu hutbeler ne yapabilir ki? Dünya devletlerinden bizi haklı sayanları da bileceğimizi zannetmiştim. Perde keşfedildiği halde düşman hâlâ doğruluk elbisesinde gizlenmekte. Lâkin aynı zamanda fikirlerim karmakarışıktı. Güneş doğsa da ümmetin içinde yaşadığı uzak karanlığı doğru rüya haramlaştırır.

Ümmetin uyanması, yalancıların keşfedilmesi ve hilekârcı münafıkların tesbitinden sonra ikinci bir kez daha gâfil bir şekilde bu ümmet hâlâ yakın zafer gözlüyordu.

Minberin köşelerinin bir köşesinden İslâm Arap âlemine bir kez daha haykırdım. Elhamdülillah bazı sözlerimizi ulaştırdık. Kendisine hidayet verilenler ve hakkı anlayanlarda benim gibi haykırdılar. Lakin ümmetin lekesi hala karanlıkta ve hayrette yaşamakta. Niçin yenildik?! Zafere ulaşmanın yolu nedir?!!

Bugün aradan beşbuçuk sene geçmesine nazaran hâlâ sorular ayakta, hâlâ cevablar meçhul, hâlâ yenilgi ortada ve hâlâ ikinci kez mükerrer olmayacak bir yenilgi için çözüm yolları öne sürülüyor. İnanıyorum ki derin uykuda uyuyan bu milletin dirilişine inşallah bugünkü anlattıklarım çözüm yolu olacaktır. “Beni Allah’tan başkası muvaffakiyet edemez ona tevekkül ettim ve ona uydum.”

Allah’ım senin rızan için bunu kabul et. Kavmimi, menedildikleri şeyleri ve kuvvetlerini sebepler edindirmek suretiyle onlara hidayet ver. Onlardan öncekileri şeref ve haysiyetle izzetlendirdiğin gibi onları da izzetlendir, muhakkak ki sen işitensin duyansın.

Abdurrahman Abdulhaliq

Kuveyt: Muharrem 1393 Hicri

BU KİTAPÇIĞI KİM İÇİN YAZIYORUM?

Birincisi: İslâm ümmeti hayatının yaşadığı asır içerisindeki Muhlis mü'minler için müslümanların toprakları gasbedilmiş, müslümanları bir bayrak altında toplayan her yerde zelilleştirilen müstazaflarını kurtaran, Allah'ın kelimesini yükseltip kâfirlerinkini alçaltan İslâm hükümetine yazıyorum.

Müslümanların servetleri düşmanların eline geçmiş, malları ve mukadderatları kaybolmuş, düşmanları ise onları her karış yerde tehdit ediyorlar.

İkincisi: Ümmetinin durumunu takdir eden müslümanlar için, onlar ümmetinin izzet ve zaferini isterler, lakin onlar İslâm'dan başka elbiseye bürünerek bu elbiseyle refah ve izzet yoluna ulaşacaklarını zannederler, bu mümkün değildir.

Bu risaleyi midelerini doldurmakla meşgul olan delalet içindeki gafillere yazmıyorum. Onlar öyle kimselerdir ki ucuz bir hayat karşılığında düşmanlarının gölgesinde yaşamayı tercih ederler. Onlar bu kitabımdan hiç bir şekilde yararlanamayacaklar.

BİRİNCİ BÖLÜM

ZAFER İÇİN ÜMMETİMİZİN YOLU

1- Bu bölüm bu kitapçığın konusunun önsözü yerindedir. İslâm akidesine has sahip mü'min müslümanlar için gafere ulaşmanın yolu onlar için gizli değildir. Velakin İslâm'a varis olan ve kalpleri imanla hareket etmeyen müslümanlar, zafere ulaşmanın yolunu bilemezler. İşte bu sebeptendir ki onlar, düşmanlarının süsleyip şırıngaladığı akidelerle bürünmüşlerdir. İşte bu mukaddime yolun başında sapanlar içindir. Lakin bunun üzerine reddedilen şüphe ve eminlere deliller verip hikaye anlatmayacağım. Velakin ben, doyurucu deliller vermekle yetineceğim.

2- Önsözde kendiliğinden ortaya çıkan soru "Hüviyetimiz nedir?". Biz müslüman mıyız yoksa Arap mıyız? Veyahutta sadece müslüman Araplar mıyız? Yoksa dağılmış memleketler topluluğu muyuz? Herşeyden evvel onun için çalışan ve onun için yaşama gereği duyan her vatan için bir millet miyiz, yoksa biz, İslâm akidesi dışında mezhepler ve akideler topluluğu muyuz? Bu soruya cevab olarak durumu kesinleştirebiliriz ve aşağıdaki bilgilerin bilinmesi gereklidir.

Arap oluşumuz bir nimettir. Lakin arap olmak, ne bir akide ne de bir hayat nizamı sağlar. Yeni ve eski savaşlara katılmalarımızda tecrübeler edindik. Lakin Yahudi, İran ve Avrupa kavmiyetçileri bize ihanet ettiler. Arap kavmiyetçiliğinin yenilgisinin sebepleri pekçoktur. Bunlar;

a- Şu andaki ARapça konuşanlar çeşitlidir. Arap diyarındaki Katiniler, onlardan biri olan Kıbt'lar (İslâm'dan önceki Mısır ehli) Barbarlar, Kürtler, Zenciler, İranlılar, Aşuriler, Babüller, Hristiyanlar, Türkler ve Moğollar, bunların içerisinde eski kavmiyetçiliğiyle övünenler vardır. Bu durum, genelde Arap kavmiyetçiliğinin uyanmasından sonra olmuştur.

İşte bu sebeptendir ki; bu çeşitli kavmiyetçilik, rağbet ve emellerimizi gergin ve dağınık kılmıştır.

b- Şu andaki Arapça konuşanlar çeşitli diyanetlere tabidirler. Bunlardan; İslâm, Hristiyanlık, Yahudilik ve başkaları. Tarihi okuduğumuz zaman; Hristiyan Araplar'ın sömürgeyle sevindiklerini, kucakladıklarını ve onların saflarında savaştıklarını anlarız. Bazı Arap Yahudileri mallarını, Filistin'deki devletlerine kaçırmışlar ve oraya hicret etmişlerdir. Sonra da aynı dili konuşan ve aynı toprak üzerinde yaşayan din kardeşleriyle savaştılar.

c- Arap kavmiyetçiliği evlatlarına akideleri için yaşayacakları ve o yolda ölecekleri bir akide vermez.

d- İslâm Arap kavmiyetçiliği her ne kadar bir akideye sahipse de çelişkiler ihtiva eder.

Çelişki dedik; çünkü Arapçılık şiarı İslâm'dan daha küçüktür. Şüphesiz Araplar, İslâm'ın maddesi, bayrağının taşıyıcısı eskiden ve şuanda olduğu gibi bununla müjdeleyicidirler. Lakin Arap olmaları hasebiyle, daha önceden zikredilen birşey değil idiler.

İslâm geldiğinde onları bir ümmet yaptı. İşte bu bir ümmet oluşçuluk, izzet ve şereflilik derecelerinin evlasıdır. Sonra onlara ve onlarla beraber iman edenlere kamil bir akide ve kamil bir şeriat koydu. Onları bütün insanların imana davetine itti. İşte bu şümul davetçilik, izzet ve şereflilik yollarında ikinci derecedir. İslâm, bunların tahakkuk etmesi yolunda onlara ilim ve kuvveti emretmiştir. Ve bununla İslâm, onları tekrar süzgeçten geçirerek mesul oldukları şeylerde mükelleflendirdi. Ne zamanki ikinci bir kez daha Arapçılığa dönüş yaptılar (da dönüş düşmanların iteklemesiyle olmuştur) ama sonunda kendilerinin birşey olmadığını anladılar. Biz nasıl olur da Arapçılık şiarını İslâm şiarının üstünde tutarız?!!

Öyleyse önce biz müslümanız, ikinci olarak ta Arab'ız. Arap oluşumuzla Allah'u Teâlâ, son risalesinin davetinde bizleri müehhil seçmiş, bizlere diğer kavimlere nazaran ikramda bulunmuştur. Biz ancak müslüman Araplarız. İşte bizim kimliğimiz budur. Arab'ız diye taassupçuluk yapmak, Arap olmayan başka cinsten birisine zulmetmek veya kâfir bir Arab'ı diğer cinsten olan bir müslümana üstün kılmak yoktur.

4- Biz vatanlar ehliyiz, vatan ehli değil amma ne varki düşmanlarımız vatanlarımızı parçalayarak bizi küçük küçük devletler haline getirdiler. İşte bu düşmanlarımızın bize vurduğu en büyük darbedir. Arap devletleri arasındaki kusurlar ve hacizler nedir? İşte bu vahim durum düşmanlarımızın bize uyguladığı kötü bir eserdir. Gerçekte bu bölünmeyle taassupçuluk eden hiçbir müslüman yoktur. Bu parçalanma (ayrı ayrı devletler haline getirilişimiz) şüphe yokki düşmanların elinde tuttuğu en büyük silahtır. Doğudan ve batıdan bizden bir devlet, düşmanlarına rest çekememiş ve çekemez de. Söylediklerime olaylar şahittir.

Eğer nisbî olarak da olsa, İslâm davasını Arap kavmiyetçiliği yerine koysak, işte o zaman İslâm'a muhalif olan kavmiyetçilikten dolayı bu davayı yürütemeyiz. Ancak bu davanın yürütülebilmesi için uzun bir çalışma ve zor bir cihad gerekecektir. Şu andaki kavmiyetçilik, işçi, devletler ve hükümetler, reklamlar ve vatani marşlar, milletler ve maddi çıkarları şeklinde maske değiştirmiştir.

İşte bundan dolayıdır ki bu parçalanmış devletlerin birinde sevgiye ve kardeşliğe çağıran, her hak sahibinin hakkını verip sabit kanunları koyup muhafaza eden sadık bir davanın zuhuru zaruridir. Aksi takdirde; istila, sömürücülük ve zulüm baş gösterecek, İslâm davasına zarar verecektir.

5- İslâm davasına muhalif olan hizipçilik, mezhepler ve akideler ehli almamız bize yakışmaz. Bu durum, İslâm'dan bir sıyrılış olup, küfre doğru gitmek demektir. Müslümanlıktan başka Arapçılık yoktur. Arap olmak; dil yönünden Arap olmaktır, yoksa cins yönünden değil. İslâm davası, o bayrağın altındaki bütün Araplar'ın sesidir. İslâm'ın zuhuru esnasında hiçbir hristiyan kalmamıştır ki müslüman olan Araplar'a yenilmesin. Ömer İbn-i Hattab (r.a.) onlara cizyeyi farz kılmıştı. Ve hiç şüphe yokki onlar da böylece iman edip, bölük bölük Allah'ın dinine girmişlerdir. Düşmanlarımızın memleketlerimizde yeni şekillenmiş bir üslupla dava dedikleri, ümmetin birliğini parçalayan yeni bir arayıştır. Eğer zafer ve izzet istiyorsak, düşmanlarımızın bu yeni hilesini yıkmalıyız.

6- Ve böylece ümmetin hüviyeti zafere ve İslam'a doğru kendini göstermektedir. Üzerinde durduğumuz sert arazi sonra Arapçılık- Bu, Allah'ın risalesinin hamli için seçtiği kullarına bir terifin ve ihsanıdır. Artık ondan kopuş yoktur, aksi takdirde parçalanış ve yok oluş gösterir. Çeşitli devletler halinde oluşumuz şaz olan bir konum olup bir olan ümmetin tabiatına aykırıdır. Bütün herkes muhlisler-yöneticiler, gençler, adalet ve hayrın tahakkuku, herkesin hakkının korunması, bir vatana sahip bir İslâm ümmetinin gerçekleşmesi için elele verip, bu şaz olan konumu yıkması gerekir.

7- İnandığım kadarı ile onunla ümmetimizi yeniden diriltebileceğimiz prensiplerin önünü açmış durumdayım.

İKİNCİ BÖLÜM

İSLAM ÜMMETİNİN ZAFERE ERİŞİNİN SEBEPLERİ

1- Birinci bölümde, İslâm'ın Araplar tarafından yayıldığını anladık, kim ki bu bayrak altına sığındıysa bir ümmettir, kısa bir zamanda İslâm'ı yayarak izzet ve şerefle barizlendiler. Nefsimize şu soruyu sormamız gerekir: Müslümanlar, İslâm'ın yayılmaya başladığı anda nasıl zafere eriştiler? Hayret edilecek bir durum. Çünkü o zamanlarda müslümanlar savaş için tam manasıyla elverişli durumda değildiler. Müslümanların cüz'î savaşlarına gelince -Haçlıların üzerine kazandıkları zafer gibi- Bu durum yine öyle.

2- Bu soruya cevap olarak derim ki; bu zafer için iki tane sebep vardır. Sonra başka sebepler bu başka sebepleri ise o iki ana sebeplerin neticeleridir: Birinci sebebe gelince; İslâm'ın risalesine inananlar ile Allah'u Teâlâ'ya inanan müslümanlar, ona vefa ettiler. Allah'a mallarını ve canlarını teslim ettiler, bunun mukabilinde Allah'u Teâlâ onlara, dünyada iken zafer, ahirette de cennet vadetti. Allah'u Teâlâ buyuruyor ki; "Ey iman edenler! Sizi elim bir azaptan kurtaracak olan bir ticaret söylüyeyim mi: Allah'a ve Rasûlü'ne inanmanız, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda savaşmanız. Eğer bilirseniz bu sizin için hayırlıdır. O, günahlarınızı bağışlar, altından ırmaklar akan cennetine ve "adin" cennetlerindeki iyi yerlere girdirir, işte bu sizin sevdiğiniz en büyük kurtuluştur. Müminleri yakın bir zaferle müjdeleyin." (Saf Suresi: 10-13)

Bu ayetlerden de anlaşılacağı üzere, ilk İslâm'ı yayanlar bu ticarette başarmışlar, mallarını ve canlarını bu yolda satarak bu ticaretin büyük meyvesinden faydalanmışlardır. Bunun üzerine Allah'u Teâlâ onlara yakın bir zaferi vadetmiştir. Ve hiç şüphe yokki onlar şu anda cennette barınmaktadırlar.

3- Bu anlaşma ve and içme, İslâm akidesinin gayesi ve meyvesidir. Eğer Rasûlullah, Mekke'de insanları Allah'ın birliğine ve tevhidine çağırdıysa, bunun meyvesi ise; bu dava yolunda malların ve nefislerin harcanmasıdır. Bunun başka bir manası, Rasûlullah'ın nefsini ve malını tehlikeye atmasıdır. Bu durum, İslâm'a davet edilen herkes tarafından açıkça bilinen bir emirdir. Buna açık bir misal ise; Rasûlullah'ın "Beni şeybanlıları" mevsimde onları İslâm'a davet ettiklerinde "Beni Şeyban Vefdi" ayağa kalktı ve dediki; Sen bize padişahların harbini getirdin, bizim ise bu harb için gücümüz yoktur! demişlerdir.

Akabe beyatı, hakikatte bu davanın Allah ile kabul^ü manasına gelmektedir. Biat etmek demek; mal ve canlarını İslâm'ın müdafası için harcayan ensarların bunun mukabilinde cennetin Allah'tan vadedilmesidir. Aynı zamanda "Beyatü'r-Rızvan"da Allah yolunda ölmekti. Huneyn gazvesinde savaş öncesi kaçan müslümanlara şöyle seslenmiştir: "Ey ağaçlar!!" Bunun üzerine Allah'ın şu ayetleri nazil olmuştur.

....

Tevbe 111

Bu ayetlerden de anlaşılacağı üzere bu akd'e girmeyen mü'min değildir. Çünkü Allah'u Teâlâ .... mü'minler kelimesini .... marife edatı ile has kılmıştır.

Bu öyle bir akidedir ki; kişi, bütün gücünün ve bütün gayesinin bir hedefte toplandığını hisseder!! Ve yine bu öyle bir akidedir ki; kişinin sahib olduğu bütün parasından ve akan bütün kanından onu mesul eder. Bu akidenin daha geniş bir şekilde anlatıldığı Allah'u Teâlâ'nın şu ayetine bakınız:

....

En'am 162-163

5- Böylece birinci sebep olarak müslümanların gaye ve hedeflerinin gerçekleşmesi için mallarını ve canlarını bu yolda harcamaları ve böyle bir akideye sahip olmalarına bağlayabiliriz. Yeryüzünde bu akideden başka daha kuvvetli bir akide bulunamaz. Ve yeryüzünde böyle bir akideye inanan fertten başka bir fert daha kuvvetli olamaz.

6- İkinci sebep ise aşağıdaki gibidir:

Kuvvetli bir akideye sahip mü'min bir fert vardır. Bu amel ise ne kadar şanı yüce bir ameldir! Lakin bu kişinin tek başına birşey yapamayacağı açıktır ve yapamaz da. Lakin ikinci bir adım olan kardeşlik, fertleri birbirine birleştirerek ümmeti bir çatı altında toplamıştır. Öyle bir çatı ki orada kardeş, malını kardeşine feda eder.

Öyleyse ikinci sebep, toplumun birliği ve bütün müslümanların arasını bağlayan kuvvetli bir rabıta idi. Bununla da millet meydana gelmiştir.

Bu birlik birgün veya bir gecede veya bir hutbe sonucunda meydana gelmemiştir. Bu ancak; Allah'ın sabit kaideler üzerine kurduğu kardeşlik ve birliktir. Allah'u Teâlâ

şöyle buyurmaktadır: “Allah, onların kalbleri arasını birleştirdi. Yeryüzünde olanların hepsini nafaka versen, onların kalpleri arasını birleştiremezsin. Lakin Allah, onların aralarını buldu. Çünkü o, Aziz’dir, Hakim’dir.” (Enfal 63)

Bu kaideler yazılı olarak bilinen bir gerçektir. Özet olarak o, kamil bir akide, kamil bir şeriat nizamı, ferid olan ictimai, ahlâkî bir nizam, cezayı uygulamadan evvel, iyilik ve lütuf ile emreden, kötülük yapana iyilikle karşılık veren, sonra o, büyük ve küçük hilaftların her türlüsünü haram kılan, gruplaşma ve çekişmeleri reddeden kamil bir nizamdır.

7- Sağlam bir akide ve sevgi dolu bir kardeşlikten teşekkül eden bu ümmetten, başka ne umulabilir. İşte bu böyle bir millettir ki ne önünde surlar durabilir ne de onu bir kimse mağlub edebilir. Bu ümmet, doğusuyla ve batısıyla yeryüzünde yukarıda anlatıldığı şekilde her tarafı kaplamıştı. Öyleki bu yayılış her tarafa incelik, lütuf ve rahmet saçmıştır. Bu yayılış zaman zaman yakıcı bir ateş ve tatlı bir su gibi de olmuştur. Tatlı bir suya dönüşen bu yayılış daha sonra nur ve hidayete dönüşmüştür. Bunun içindir ki ne surlardan bir sur önünde durabilmiş, ne de ümmetlerden bir ümmet onunla karşılaşma cesaretinde bulunabilmiştir.

8- Hiç şüphe yokki müslümanların zafere ulaşmalarının sebepleri arasında yer alan düşmanlarının savaş tekniklerini öğrenmeleri de bu sebepler arasında yer almıştır. Lakin bu ve buna benzer öteki sebepler, önceden söylediğim iki ana sebebin neticesidir.

Sözümü tekrar ediyorum: Yukarıdaki belirttiğim hal üzerine olan bu ümmeti, beşeriyatın hizmetine sunulan ilim, silah, kuvvet gibi unsurlar en aciz kılamayacaktır.

9- Allah’ın kuvvetinin ve yardımının bunların üzerinde olduğu inkâr edilemez. Yenilmeyen ve kahır olmayan mü’minin kalbindeki sahih akide, Allah’ın kuvvetinden bir kuvvet midir? Selim bir akide; beşer, melekler, güneş ve yeryüzü arasında karşılaşma ve veliler edinme midir? Müslümanlar savaşırken melekler üzerlerine inmiştir. Çünkü orada iki akide karşılaşmıştır. Allah’u Teâlâ buyuruyor ki; “Arşı ve etrafındakileri taşıyanlar, rablerine hamd için onu tesbih ederler, ona inanırlar ve ona inananlara istiğfar ederler.” (Ayet) Müminlere imanla rabıtalaşanlara, Allah için sevenlere melekler istiğfar ettiler. Güneş müslüman kul için durarak ona gölgelik olmuştur. Çünkü ikisi de vazifelidir. Buna benzer hadiselerin aynısı müslümanların bazı fetihlerinde vakıa olmuştur. Yahudilerin ellerinden müslümanlar Filistin’i geri aldıklarında aynı olay tekrar olacaktır. Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: “Sizler Yahudiler’i öldüreceksiniz, taş ve ağaçlar; ey müslüman, ey Allah’ın kulu, işte Yahudi arkamda gel onu öldür” diyecektir. Allah için olan bir akideye hiçbir kuvvet karşı gelemez. Çünkü, böyle bir akide, kuvvetini yeri ve göğü yaratan Allah’u Teâlâ’dan almaktadır.

10- İslâm’ın doğuşunda ve sonrasında müslümanların zafere erişmelerinin hakiki sebeplerini böylece açıklamış bulunuyorum. Kim ki bu konu hakkında tafsili bilgi edinmek istiyorsa, müslümanların satır satır yazdığı tarihi okusun. Veyahutta insafla yazılmış sureleri okusun. Önce Allah’ın kitabını okuyalım. Görülecektir ki hiçbir kuvvet onu yoketmeye muktedir olamamıştır. Aynı zamanda o nazil oluyor iken, onu muhabbet ve kardeşlik dolu bir taife yazmıştır.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ZAMANIMIZDAKİ HEZİMET SEBEPLERİ

1- Yenilgide en kötü misaller sergileyen müslümanların durumunu görünce gerçekten taaccüb edeceğiz. Onlar fetihçilerin sülalesinden olup, bu şerefli tarihin mirasçılarıdırlar. Burada şu nokta kendiliğinden barizleşmektedir. Bu duruma nasıl ulaştık? Bu yenilginin sebepleri nelerdir?

2- Bu soruya cevap olarak derim ki:

Bu ümmet sebepler edinerek zafere ulaşmışlardır. Bu sebeplerin yokoluşu ile de şüphesiz zaferde yok olmuştur. Özet olarak; ümmetin akidesi sağlam bir akide üzerine bina olmuştu, aynı zamanda aralarındaki kardeşlik ve birlik bağları da birbirinden ayrılmaz kopmaz bir durumdaydı. Ancak ne var ki, zamanımızda bunun yerini dünya sevgisi ve cimrilik aldı. Hal böyle iken, dünya sevgisi, cimrilik, gruplaşmak ve ihtilafların çoğalması gibi vehim durumlar içerisinde bocalayan bir ümmete nasıl zafer yazılabilir?

3- Bu iki sebepten sonra zikredilecek her sebepten biri şu anlatılacak iki sebebin neticesidir. Zaaflık ve cehalet, ahlaki tereddüt ve korkaklık, işte bunların hepsi sağlam akidenin, kardeşliğin, birlik ve beraberliğin yokoluşuna sebeplerdir.

4- Bu durum açıkça kendisini gösterir ve derim ki; bu ümmetin kuvvetinin sırrı, düşmanlarına idrak etmiştir vev ahidde (zamanda) Allah biat etmiştir. O öyle bir kardeşlik ve muhkem bir nizamdır ki kalpler birbirine yakınlaşmıştır. Ama ne varki zamanla bu nizam gayesini değiştirmiş, Allah'ın kanunları yerine insan aklıyla konulan yeni kanunlar konulmuş ve böylece Allah ile ümmet arasındaki sıla kesilmiş oldu. Sonrası ise o sağlam akide kendiliğinden zayıflamış oldu. (Buas'ta) Yahudilerin, ensarlardan Evs ve Hazrec kabilelerinin önünde cahiliyyelerine ve savaşlarına ait şiirlerinden okumaya başladıklarında nasıl az kalsın birbirleriyle savaşmaşa başladıklarını görmedin mi? Gazvelerin birinde muhacir ve ensarlardan su yüzünden az kalsın birbirlerini öldüreceklerdi görmedin mi? Allah Rasûlü'nün hanımından dolayı ona eza eden Abdullah İbn Ebi Selal (Yahudi) ve Rasûlullah ashabından bu yahudinin şerrinden korunmalarını talep etmesiyle önünde az kalsın birbirleriyle savaşacaklardı görmedin mi? Allah Rasûlü'nün hayatında Ebu Bekir Sıddık ki ile Ömer İbni Hattab'ın bir gün hasım olduklarını görmedin mi, bunun üzerine peygamberimiz kızmış ve şöyle buyurmuşlardı "Siz benim ashabım sınız."

Hilaf ve bölünme, odunun ateşte yanışından daha süratlidir. Eğer su yoksa orada ateş çabucak her yeri kaplar. İşte bu misalle düşmanlardan bir ferdin ümmet üzerine ayrılık ve nifak tohumlarını ekmesi kolaydır. Ama akideler böyle kolayca zedelenmez. Çünkü onun nefislerden çıkarılışı yeni nesillerin töremesine ihtiyacı vardır. Velev o akide batıl da olsa!! Kuvvetli bir İslâm akidesini düşün.

İşte böylece istenilen odur ki; ümmetin akidesi yok olmuş ve ümmet parçalanmıştır. İslâm düşmanları peygamberimizin vefatından 25 sene sonra en bariz şekillerini göstererek ümmeti parçalamıştır. İşte o zamanda Osman İbni Afvan öldürülmüştür. Bu durumun zuhur edişinden evvel, peygamberimiz hayatının şunlarına doğru şeytanın ümmet arasında tahriş yapıp ümmetin arasına nifak ekeceğini önceden bilmiş, ashabını şeytanın desiselerinden uyarmıştır. Bakınız peygamberimiz ne buyurmuşlardır: Burada şeytan ye'se (umutsuzluğa) düşmüştür. Lakin o, aranızda tahriş yapmaya kanaat getirmiştir. Onun öyle şeytani kanaatı ve ilmi vardır ki o, bu

sağlam akidenin hemencecik zâil olmayacağını önceden kestirmiştir, (genelde vahyi yazmakla görevlendirilenlerin akidesi). Lakin o, ümmet içerisinde şerrin ve tahrişin yayılmasına kanaat getirmiştir. (Onun şerri ne kadar da büyüktür). Rasûlullah (s.a.v.)'in ashabından çoğu, o şiddetli savaşlarda yıkılmamışlar mıdır? Ashab'ın bu duruma düşmesi şeytanın bir tuzağı değil midir? (Abdullah İbni Sebe) yahudisinin tarihini okuyan bilecektir ki Ömer İbni Hattab'ın öldürülüşünden sonra İslâm'la iddia eden bu yahudi, Yemen'den Medine'ye gelip, orada hac ehline, Mısırlılar'a, Iraklılar'a, hilafet mevkiinden uzak şam ehline nifak tohumları saçmamış mıdır? Hz. Osman'ın öldürülmesiyle de o azılı yahudinin fitne tohumlarının meyvesini verdiğini işte o zaman görürüz. Bu Yahudi'nin Hz. Osman'ın öldürülmesi için öne sürdüğü delil çok acaib bir delil idi: İslâm hilafetini çekemeyenler (Hz. Osman) Ebu Bekir, Ömer ve Rasûlullah'ın sünnetine muhalefet etmektedirler."

Bu kitapçıkta size tarihçi olduğumu iddia etmiyorum. Lakin şu andaki ümmetimizin evlatlarına ve kavmimin bölünüş illetlerine deva sürerek bundan kurtulmalarına yardımcı olmak istiyorum. Birisi diyebilir ki: Hz. Osman ondan evvelki Hz. Ömer ve Hz. Ebu Bekir'e muhalefet etmiştir. Her ne kadar durum böyle bile olsa Allah ondan razı olsun. Böyle bir halifenin ölümle cezalandırılması gerekmezdi. Onu öldürme teşebbüsünde bulunan mücrim, kendisinin hilafeti koruduğunu iddia eder!!

Eğer taassub etmek istediğin bir şey varsa, üniversitelerimizden birinde Abdullah İbni Sebe şahsının böyle birşey yapmasından şüphe eden zavallı tarih hocasına olsun. Evlatlarımıza üniversitelerde İslâm tarihi dersi veren bu zavallı hoca, Abdullah İbni Sebe hakkında yazılanların yanlışlığını ve bu ümmetin bu casus vasıtasıyla kamilen yerinden parçalanışını bilseydi veyahutta yahudilerin yeni ve eski gizli tazminatlarını bilip, tek bir yahudinin bu ümmeti kâmiliyle yokedişini bilseydi, o zaman durumu iyice anlardı.

5- Ümmetin düşmanları, bu ümmeti parçalamak için bir noktada durmadılar, bilakis bu hal üzerine devam ederek parçalanmaya ait kaide ve prensipler koydular. Usulü erkanları, felsefeleri, tarihleri ve binaları farklılık gösteren fıkhî mezheblerin yıkılmasına insan kalbi kederden nasıl dayanabilir? Fıkhî mezheblerden herbir mezhebin kendisine has usullerinin yanına öteki mezheblere muhalefet eden yüzlerce ve binlerce hükümlerin izafe edilişine nefis, hasretin arkasında hasret gitmez mi? Cahil söz sahibi şöyle söyleyecektir. Füru' hükümlerdeki hilaf zarar vermez.

Eğer bu cahil kişi bir araştırıcı olsaydı, bu kolay fer'î hükümlerdeki fıkhî ihtilafların eseri, kendi başına ayrı birer hüküm, birer mezheb ve ayrı birer şeriat doğurttuğunu anlardı.

İşte bu saydıklarımın tesiri, tafsilen ve cümleten şeriatla amelin terkedilişi ve kafirlerin kanunlarını ithal etmemize sebebiyet vermiştir. Sonra İslâm akidesini kaybettirmiştir. Bu kısa açıklamadan sonra sözlerimi burada noktalamış bulunuyorum. Bunun icmali ve tafsili açıklanışı sırası geldiğinde inşallah anlatacağız.

6- İslâm düşmanlarının ideolojisi ümmetimiz arasında yayılarak İslâm akidesini unuttuk, ne idüğü belirsiz ideolojilerle beslendik. Sonra parçalanış ve ayrılıkçılık zuhur etti. Daha sonra bir çatı altında yaşayan babının evlatları birbirlerinden ayrıldılar. Bazısı bazısını öldürerek birbirlerini lanetlediler. İşte böylece tefrikacılık, parçalanmacılık ve yokoluşçuluk birer misal olduk.

7- Tekerrür eden hezimet veya hezimetler, parçalanışlığa, hilafa ve ayrılıkçılığa lazım gelen birer eser oldu.

İşte bu, birinci sebebe izafe edilen ikinci ona sebeptir. O da; safları toplayan ve gayeleri birleştiren vazıh akidenin yitirilişidir.

Böylece şu gelecek soruya ulaşmış bulunuyoruz: Biz nasıl bu hal üzere olduk? Bu ümmet yeniden dirilebilir mi? Allah'ın yardımıyla bu sorulara ait yeni bir bölüm hazırladım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İSLAM ÜMMETİNİN DİRİLİŞİNE GİDEN YOL

Bir cemaat düşünmeksizin, kâmil ve salih bir ümmetin varlığı düşünülemez. Bu öyle bir cemaattır ki hayatta bir olan akidesi ve bir de minhac'ı vardır. İşte böyle bir ümmet; cemaat, akide (iman) ve düstur (şeriat) gibi unsarlardan meydana gelmiştir.

Amma elhamdülillah müslüman fertlerin adedi yüzlerce ve milyonlarca. Lakin durumlarına gelince geçen iki bölümde anlattığım gibi. Ama akide birliği bakidir, iki şıkka ihtiyacı vardır:

Birinci durum: Asırların geçmesiyle inhiraf etmiş, üzerine te'vil, hurafe ve nefse hoş gelen şeyler eklenmiştir.

İkinci durum: Bu durum ise; ayet, hadis ve kitapların göğüse naklidir.

Amma düstur birliği kıyamet gününe kadar baki olandır; iki unsura ihtiyaç gösterir:

Birinci durum: Bu minhacın (düsturun) bid'atlardan, inharaflardan, batıl te'villerden, guluv ve tefritten arındırılmasıdır.

İkinci durum: Bu minhacın tenfiz edilişi böylece bu iş üç esas dairede hudutlandırılmıştır. Lakin çok sayı da şûbelere ayrılır.

Birinci daire: Akidenin tesviye edilmesi.

İkinci daire: İslâm şeriatının seçilip tenfiz edilmesi bid'atlardan, gulüvlerden (aşırıcılık) ve tefritten arındırılması.

Üçüncü daire: Müslüman ferdin şeriatı ve akideyi ikbal ederek ona sarılması.

Bu söz, özet ve icmali olarak şu soruları ihtiva eder:

Bu akide birliğinin sıfatı nedir ve bunun batıl bir te'vil olduğuna nasıl hüküm verebiliriz? Bu bir haktır? Minhacın arındırılması ve tesviyesi nedir? Şeriatın sıfatı nedir? Görüşlerin ihtilaflılığı, mezheblerin çeşitliliği ve fetvalarının farklılığı hasebiyle müslümanları bir kelime üzeri ne toplamamız nasıl mümkün olabilir? Bu akidenin ve şeriatın konulup tenfiz edilmesinde yol nedir?

Bu soruların cevabı için mevzuyu üç sınıfta topluyorum.

BİRİNCİ FASIL

AKİDE BİRLİĞİ (İMAN MESELELERİ)

1- Bugün yeryüzünde İslâm akidesinden başka, apaçık bir akide yoktur. Çünkü İslâm akidesinin birinci kaynağı Kur'ân-ı Kerîm'dir, nasıl nazil oldu ise günümüze kadar aslını muhafaza etmiştir.

"Onu biz indirdik ve onu koruyacak da biziz." Kur'ân ikinci kaynağı ise hadisi şeriftir. Mevzu ve zayıfa karışmasına nazaran, elhamdülillah hâlâ mahfuzdur, korunmaktadır. Bununla birlikte parçalanma ve gruplaşma noktasına ulaşan fırkalılaşma ve ihtilaf miktarı, bu ümmetin fertleri arasında vakıa olmuş olaylardır. Ümmet için kâmil bir tevhidin gerekliliğine çalışılınıyorsa, hilaf ve anlaşmazlıkların oluşu çok tabii ve doğaldır.

2- Rasûlullah (s.a.v.)'in arkasında bıraktığı müslümanlar kader, kaza, rasül, melek, cehennem, cennet, kainat ve Allah'a inançları bakımından bir akide sahipleriydiler. Hilaf ise daha sonraları zuhur etmiştir.

3- Bu hilafların gelişmelerini ve keyfiyetlerini anlatan bir tarihçi değilim, beni ilgilendiren; onun sebeplerini araştırmak ve düzeltme yoluna gitmek.

4- İşe başlamazdan evvel İslâm akidesinin mahiyeti hakkında kısaca bir bilgi vermek istiyorum.

BİRİNCİSİ: Akaidler iki kısımdır: İnsanın koyduğu akaidler; bu da onun görüşü ve fikrinin ürettikleridir. (Mecusilik, putçuluk ve buzicilik vb.) gibi. Veyahutta maddi bir şeyi hayat için salih gördüğü kominstlik nizamı. Şüphe yokki bu kısım, hurafe, tahakküm ve görüş noksanlığıdır. Gaybın mastarı (kaynağı) Allah'u azze ve celledir. İnsan değil. Adalet için nizama hüküm koymak, beşerin koyduğu şeylerdir. İnsanın dün yaptığı kanunlarını ve görüşlerini bugün yıkması olayı bir noksanlıktır.

İKİNCİ KISIM: Allah tarafından indirilen bir akide: Öyle ki insanlara iblağında (tebliğinde) seçtiği rasulüne indirilmiştir. Vasıtanın doğruluğunu kabul ettiğimiz müddetçe, bu doğrudur ve haktır.

Bu öyle bir kısımdır ki insanların tahrifini, ev hamlarına ve hurafelerine maruzdur. Yahudiler, hıristiyanlar ve müslümanların cahilleri kendilerine inenleri tahrif etmemişler midir?

5- İman meseleleri (İslâmî akidesi) Allah tarafından bir vahiydir. Bu vahiy elhamdülillah sonuna kadar mahfuzdur zabtedilmiştir. Bu akide, beşerin kendileri için koydukları akidelere muhaliftir. Onlar zannetttikler ki kendi elleriyle koydukları bu akideler haktır ve gerçektir.

Allah tarafından indirilen bu akidede zuhur eden hilafların sebepleri şunlardır:

a- Gaybî işlerin, müşahade edilen şeylerle kıyasında.

b- Aklın gücünün yetersiz kaldığı şeylerde hala yapma peşinde olduğu.

c- Ahiret ve gayb işlerinde tekeyyüfe yönelmek.

Tekeyyüf demek; dünyada müşahade edilen şeylerin gayba örneklendirilmesi misal: Haşa, Allah'ın insan gibi elinin olduğu.

Hakikatte son iki sebep, birinci sebepten doğmuştur. İnsan kendi mecali dışında nasıl çalışır?

İslâm akidesi, içinde şüphe olmayan hesap işlerine benzer ve mantıki işler üzerine bina olmuştur. Bu akidenin birinci hakikatleri aşağıdaki gibidir:

1- Bu kainatı yaratana iman etmek. Bu, fıtrî bir olaydır. Büyük görüşe ve uzun emellere ihtayç yoktur. Akıl baliğ olan bir insanın kendi nefsinde kendisini kuşatan şeylerin bir tesadüf sonucu oluşmadığını düşünmesi gerekir. O ancak bir müdebbirin tedbiri, hakimin hükmetmesidir. Akıl sahibi bir kimse bu akideye hilaf etmez.

2- İnsanların tekliği için seçtiği Rasûlü vazsıtasıyla indirilen iman: Beşeriyetin niçin yaratıldığı, başlangıçları ve sonuçlarının neler olduğu meseleleri ihtiva eder. Rasûlullah, bu konumu itibariyle sorumluluğunu bilmesi gerekir. Allah'u Teâlâ tarafından kendisine indirilen şeylerde doğruluğunun ispatı için bütün yolları seçmesi gerekir. Buna ulaşabilmemiz için de siyretini incelememiz sözlerinde derinlere inmemiz, mucizelerini ve doğruluğunun belirtilerini incelememiz gerekir. Çünkü Resûl olmak basit bir mesele olmayıp yalancılardan ber Rasûlüm diye iddiada bulunabilir.

Rasûlullah'ın dediklerinde buraya kadar ki şerh ve araştırmaları burada noktalıyoruz. Sonrası ise tatbikat ve anlama merhalesi başlar. O öyle bir merhaleki (işittik ve itaat ettik) Eğer bize Allah Rasûlü cenneti ve nimetlerini, ateşi ve hallerini, kabir azabı ve acaibliklerini haber verdi ise, önümüzde, hayatın sünnetlerini ahiretin sünnetlerine ne bir kıyas, ne bir teşbih ve ne de bir icra vardır. Çünkü olay farklıdır. Eğer Rasûlullah, bize Rabbimizden, onun sıfatları ve kelamından, gülmesi ve sevincinden, istivası ve sinirinden, rızası ve sevgisinden haber verdiyse deriz ki; teşbihsiz ve kıyassız nefsin heva ve heveslerine uymaksızın; işittik ve itaat ettik.

Aklın gaybî işlerde kıyas ve teşbih yolu ile te'vil etmesi, kişiyi küfre, akidenin parçalanmasına üstelik müslümanların bozulup dağılmasına sebep olur.

6- Ve böylece açıkça -inşaallah- müslümanları toplayıp onları ayırmayan ve onları birleştirip paraçalamayan bir akide zuhur eder. O öyle bir akidedir ki selefi salih ve sahabei kiramın inandıkları ve temessük ettikleri bir akidedir.

Selef akidesi, aklı selimin direnmediği, takdim ettiği kolay şeyler üzerine bina olmuştur. Bu ise Allah'tan bir hattır, çünkü bu akidenin binasında insanın yaptığı şeylerden yoktur.

7- Daha sonraları akide de te'vilin olması, gaybî işlerde muhaveleye gidilmesindendir. Onun kaynağı, Yunan felsefesi veyahutta putçu bir görüşten dahi olsa, böyle bir fikri reddetmeliyiz. Bize ve müslümanlara insanların anlayabileceği o kolaylaştırılmış akide yeter.

8- Şüphe yokki müslüman bir kişi eğer Allah'ın kitabını ve Rasûlullah'ın sünnetini okuduysa kamil bir anlayışla bu akideyi anlayacaktır. Rasûlullah'a iltica etmeksizin gaybı anlamada beşeri yapılımların kirinden bir kişiyle kirlenmiştir. İşte bu beşeri yapılımlar felsefe olarak isimlendirilmiştir. Bunu ben, kir olarak isimlendirdim. Çünkü, onda ihtilafların, yanlışlıkların ve tenakuzların (birbirine zıtlık) dolu olması ve zihinleri teşviş edip fıtrat-ı selime ters düşmesi gibi kavramlar vardır. Mücerred bir okuma değil ona bütünüyle inanıp ona kanaat getirip kirlenenlerin misali çoktur. Onu anlamada inayet ve mücahede göstermeleri dışında, onlar kolaylaştırılmış İslâm akidesini anlamakta zorluk çekerler.

9- Şüphesiz ki asrın üslubuyla oturup araştırılıp bu akidenin ibraz edilmesi celil bir amel olarak sayılır. Kalemlerin yazmakta teveccüh etmesi gerektiği fikri bir iştir. Bu yazılımlarda (İslâmî akidenin kâmil olarak sınıflandırılması, ayırmayıp toplayan selefi salihin minhacına uygunluğu, o öyle bir minhacdır ki (takip edilmesi gerekli yol) noksanlıktan ve her türlü ayıplardan uzak, selamet, hikmet ve ilim minhacıdır. Bu akidenin yazılımındaki bu mihacdan başka bir minhacın takibi kâmi olan bir fırka olarak kalacaktır.

10- İman ve gayb işlerinde konulması gereken başka şeylerde vardı. Ancak ne varki bunlarda Halife-i Raşidin'den sonra ihtilafa sürüklendi. Bu ihtilaflı şeylerden birisi müslümanların hilafeti idi. En layık olan kimdir, kimler sırasıyla halife olacak ve bunu izlemedeki kural ve yol nedir. Here kadar bu gibi işler şeri hükümlerden olsa da istidlal, amel ve fikirde gelişimlerdir. Daha sonra da müslümanların parçalanmasına sebep oldu. Bu durum; hâlâ günümüzde tartışılan konulardandır. Müslümanları sünni ve şii diye ayıran, onların ve ötekilerin aralarında düşmanlık, kan ve kine sebebiyet veren tek unsur, imamet ve hilafet meselesidir. Bu hilaf her ne kadar kolayca başlamış ise de, gün geçtikçe kökleşmiş, hatta sünni ve şialar muhtelif iki dine sahip fırkalar olmuştur. Derim ki; bu hilaf meseleleri önce amelde başladı. Sonra derinleşip, iman ve akide meselelerine ulaştı. İşte hilaf meselesi daima kolay başlar ve önemsiz gibi gösterir. Ancak sonraları derinleşip kollara ayrılır, büyük bir meseleye dönüşür.

İKİNCİ FASIL

ŞERİAT BİRLİĞİ

Denildi ki; fer'î hükümlerde hilaf, zarar vermez ve denildi ki; fer'î hükümlerde hilaf, rahmet ve genişliktir. (İmamların ihtilafı rahmettir)! Buna benzer sözler, İslâm şeriatının sonraki asırlarda ulaştığı mütereddid durum için sahih rüyayı bir hicapla engellemektir.

Ama fıkhî hilaf zararlıdır, buna olaylar şahiddir. Bu olaylar sayılamayacak kadar çoktur. İmam Ebû Hanife'yi taklid edenler, İmam Şafiî'nin arkasında namaz kılmaktan kendilerini menettiler, (aynı zamanda bunun aksi) meselâ akşam namazını kıldıran Hanefi imamın namazı bitirmesinden sonra Şafiî bir adamın kalkıp, insanlara bu namazın batıl olduğunu, çünkü imamın besmeleyi cehren okumadığını ilan etmesinden sonra Hanefi imamının şuuru ne olur? Yarım asır önce müslümanların namazında olan fırka ne idi? Ferî hilafın bir eseri olarak günümüze denk süregelmiştir. Dört imam ve dört cemaat olarak müslümanların geneli camilerde namaz kılıyorlardı!! Şâfiî, Hanefi, Mâliki ve Hanbeli.

Nasıl olurda bazen onun mütenakız duruma düşmesi halinde hilaf zar vermez. Öyleki bazıları meseleyi haram ve mekruh olarak görür. Hanefilere göre Me'mum'un Limama uyanların) fatihayı okuması tahrimen mekruhtur. Bazıları ise fatihanın me'mum tarafından okunmasını vacib olarak görür. Hatta bunu namazın rükunlarından bir rünun olarak görür, terki ise namazı batıl eder.

Bu hilaf ferî meselelerde hudutludur. Hatta nerede ise her meselede vardır. Bunun beyanına ve ispatına delil çoktur.

Hilaf meselesini büyütmemiz iki sebeptendir. Birinci: Şüphe yokki kalpler arasına hilaf eder. İkincisi; şüphe yokki meseleyi büyütür ve kökleştirir. Aradan zamanın

geçmesiyle de şûbeleşir. Fıkhî ve amelî hilaf, iman ve akdî hilaf olur. İmamet meselesinde gördüğümüz gibi.

Cahil mutaassıbların ve taklitcilerin imamet meselesinde görülen fitneleri gibi. Fıkhî hilaf meselesi böylece iman ve akide meselesine intikal etmiştir. Eğer biz tek vücut olan bir ümmet olmak istiyorsak, her ferdin birbirini sevmesi gerekir. Ve hilaf meselesi ne kadar küçük olursa olsun kesmemiz gerekir. Bu meseledeki senedimiz ise Allah'u Teâlâ'nın dinde ayrıcalığı menettiği şu ayeti kerimesidir.

......

Aynı zamanda Rasûlullah (s.a.v.) de hilaf etmeyi şiddetle menetmiş ve şöyle buyurmuşlardır:

"Kalbleriniz ne kadar toplanabiliyorsa o kadar Kur'ân okuyunuz, eğer hilaf ortaya çıkarsa kuvvetleştirin."

Bu hadisi müslim rivayet etmiştir. Bu meseleye sahabenin karşılaştığı şu durum açıklık kazandırmıştır. Ömer İbn'ül-Hattab gusül meselesinde sahabeye sorar, derki o, iki hitanın (avret mahallinin) birbiriyle karşılaşmasında veyahutta inzal durumunda mı gusül gerekir? Kavimlerden bazıları şöyle der, bazıları böyle der, durum çelişkilidir. Bu durum karşısında Ömer İbnü'l-Hattab, Aişe validemize birisini gönderiri. Aişe der ki; Rasûlullah buyurdu ki; "Eğer iki avret mahalli birbiriyle karşılaşırsa işte o zaman gusül gerekir." Bu hadisi şerifi duyan Hz. Ömer bundan başka hiçbir kimse başka fetva veremez der. Yani bu delil bu meseledeki çelişkiye açıklık getirerek Allah'ın hükmünü ortaya koymuştur. Rasûlullah'ın söylemiş olduğu bu hadisin bize ulaşmasından sonra hiçbir kimseye bu meseleye hilaf etmek için fetva vermesi caiz değildir.

Kim ki bu meseleyi takip ederse görecektir ki Allah'u Teâlâ dinde hilaf meselesini ne kadar yüceltmiş ve ehlini de yermiştir. Ve bir hilaf meselesini bu ümmetin selefleri ne kadar ehemmiyetle üzerinde durmuşlardır, şahitlerini de zemmetmişlerdir. Allah'u Teâlâ'nın şu sözü bu mesele için bize yeter.

....

Buradaki anlaşamamazlıktan nehiy, ameliye şeri mesele hakkındadır bu ise savaş meselesidir. Şüphe yoktur ki bu da dinin kollarından biridir. Ümmet bütün hilaf meselelerinin önüne geçmediği müddetçe ne bir el ne de kalbler bir olur.

1- Burada şeriatta hilaf meselesinin önüne nasıl geçebiliriz sorusuna ulaşırız.

Bu soruya cevap olarak ilk etapta hilaf meselesinin sebeplerini bilmemiz gerekir. Bu sebepler iki kısma ayrılır:

a- Mantıkî bir hilaf ve gerekliliği. Böyle hilaflara ümmetlerden bazıları düşmüştür, yenilenmesi gerekli şeylerde olması gerekir. Ve böylece de hükümlerinin bilinmesinde ictihad edilir. Bu durumda ictihadın ve re'yin hudutları aşmamak kaydıyla bu ihtilafın kalıntılarının önüne geçmesi için zabıtlar konulması kaçınılmazdır.

b- Mantıkî olmayan hilaf, ümmetlerden bazıları bu duruma düşmüş aklı selim sahibleri batıl olarak görmüştür. Bununla ne amel etmek ne de rivayet etmek caiz değildir. Bunun kefenlenip defnedilmesi ve bundan kurtulunulması gerekir.

3- Sebepleri mahsur olan mantıkî hilaf meselesine gelince, bazı müctehidler hadisi bilip nasla hüküm vermiş bazıları ise bir nas olmaksızın re4yiyle ictihad etmiştir. Lugavî manaların anlamındaki ihtilaf, bunlardan birisi rivayet olunan bir hadise ulaşıp, onunla ictihat etmiş, ikincisi başka bir vecih ile ictihad etmiş, üçüncüsü ise iki vecih ile rivayet etmiştir. Bida'f ve sünnetin takdirinde ihtilaf, has olunanla ilimsizlik, müctehidin sahih zannettiği zayıf bir hadisle rivayet etmesi. İki hadisin birbiriyle çelişkili olduğu durumda muvaffakiyetsizlik, nasih ve mensuh ilimlerini bilmemezlik. Bu sebeplerin hepisi ve ötekileri bir meseledeki hükümü muhtelif yapar. Bu meseleler ve ötekilerin sebebiyle müftülerin ve müctehidlerin vermiş olduğu fetvalarda hilaf zuhur etmiştir. İslâm kültürünün tanzim edilmesi, fihrist ve basım hareketinin zuhur etmesiyle bu sebeplerin önüne geçilmesi kolay olmuştur ve bunun vasıtası ile hadislerden çoğu elde edilmiştir. Ve aynı zamanda müftülerin görüşleri ve fetvalardan da böylece elde edilmiş oldu.

Şübhe yokki fıkıh ve hadis kitaplarının insanlar tarafından iyi bir şekilde araştırılmasıyla sünnet ve kitaba muhalif eden eski fetva ve görüşlerden çoğu şimdi ihmal oldu. Dini sömürücü ve bazı fıkıhcıların taassubculuğu olmasaydı şeriat birliği sağlanmış olurdu en azından ibadette birlik sağlanırdı.

b- Öyleyse bu demektir ki sebepleriyle beraber zikrettiğimiz hilafçılığın eskiden oluşa gelmesi kabul edilebilir ve mantıkîdir. Ve şu anda sahih hadislerin elimize ulaşması, Kur'ân-ı Kerîm'i anlamada selim bir anlayışın doğması hasebiyle eğer hâlâ bu hilaf devam ediyorsa bu demektir ki bu hilaf ne mantıkîdir ne de makbuldur. Bilakis o zemmedilmiş bir taassubçuluktur ve bunun sonucunda da Allah'ın kelamının tahrif edilmesine yol açar ve aynı zamanda Allah rasûlü'nün sözlerinin reddedilmesi demektir. Bu ise gerçekten tehlikeli bir iştir.

Artık bugün sırrî namazlardan imamın arkasında fatiha okuyanları menedenlere ve ne de sağ ellerini sol ellerinin üzerlerine koymalarını nehyeden imama özür yoktur. Namaz besmele ve açılış duasıyla başlamanın kerih olduğu görüşüne varan imama özür yoktur. Üzümden olmayan bir şaraptan az bir miktar içme iznine fetva veren dünyaya özür yoktur. Velisi olmadan evlenen bir kadının durumuna icazet veren bir imama özür yoktur. Bir kadının mahremi olmayan birisiyle yolculuğa çıkmasına cevaz veren bir imama özür yoktur. Çünkü bu saydıklarımızdan her biri hakkında hüccet ve sahih hadis duruma açıklık getirmiştir. Bilmiş olunuz ki bu fetvalardan herbiri fıkıh imamları tarafından sadır olmuştur.

Bu demek değildir ki şeriat işlerinde kesinlikle hilaf olmayacaktır. Hayır hilaf olacaktır ancak bu hilafın önüne geçebileceğimiz sınırlı işlerde olması, olabilecek bir hilaf olması gerekir, aksi takdirde kabul edilemez.

İnsanların hayatî işlerinde yenilikler kayanan işlerinde hilaf olacaktır: Yeni içecekler ve yemekler, helal ile haramın birbirine karıştığı yeni icat olunmuş muamelelerde müctehidlerin görüşleri farklı olacaktır. Zabdedici, kaydedici hakka ulaşmada şu meselelere ulaşacaktır: O da; kitab ve sünnete dönüş, alimlerin toplantı akidleri yapması, bu da günümüzde kolay olan bir iştir. Ayrıca faydalı ve zararlı işlerin takdir edilmesi bu da sayımın ve sonçların izleniminde çok ileri bir teknoloji çağında olmamız hasebiyle kolay olan bir iştir.

Yukarıda anlattığımız örneklerden de anlaşılacağı gibi ibadet işleri haricinde olabilecek hilaflar mantıkîdir ve makbuldür. Lakin zaman ve mekanın değişmesine bağlı olmayan ibadet meselesinde hilaf yapmak ne mantıkîdir ne de makbul bir zembedilmiştir. Bunun önüne geçilmesi gerekir.

4- Bu fıkhî hilafın önüne geçmek görüldüğü gibi o kadar kolay değildir. Uzun bir meşakkate ve devamlı olan bir çalışmaya ihtiyaç vardır.

Bu fethi hilafın önüne geçilmesi için aşağıdaki gereksinimlere ihtiyaç vardır.

a- İslâm şeriatı kaynaklarının tevhidi (birliği). Bunlar: Kitab ve sünnettir.

Kitaba gelince Allah'u Teâlâ onu zayi olmadan korumuştur. Halife Hz. Osman İbni Affan büyük bir uğraştan sonra ashabıyla istişare ederek göğüslerinde muhafaza eden ashabı kiramı hafızları ve Kur'an katiblerini toplamış, Kur'ân-ı Kerîm'in bir kitap halinde olmasını sağlayarak çeşitli İslâm beldelerine birer adet göndermiştir.

Eğer Hz. Osman böyle hayırlı bir iş yapmamış olsaydı bugün uçurumda bocalayarak ve her millete ait birer kitabı olan birer millet olurduk.

İşte böylece Kur'ân-ı Kerîm bir kitab haline getirilerek şeriatta ve lugatta zabtı olmayan katini tefsirin ve onun yanına görüşler ve hilafların eklenmesinin önüne geçilmiş oldu. O tefsir ki; onda şeytanların vesvese ve evhamları vardır. Kendilerini asrın müfessirleri olarak nitelendirenler bu vesvese evhamları nakletmekle bocaladılar.

Şeriatın ikinci kaynağı ise hadisi şeriftir. Açıklamalarının genişliği ve hükümlerinin çokluğu hasebiyle Kur'ân'ı Kerîm'e eş değerdedir. Ancak ne varki batıl ehvam ehli, çirkin siyasetler ve çeşitli dine sahip milletlerin iftiraları sebebiyle kendisinden başkasına karışmıştır. Her ne kadar hadis ehli ve muhlis kimseler sahih hadisleri zayıf hadislerden ayırmak için kaide ve kurallar koyduysa da biz bugün Rasûlullah'a isnad edilmeyip ona iftira edenlerin hadisler sınıfına koydukları sözler için Rasûlullah'tan varid olan hadislerden ayrılıp atılması ve sonra da bir hadis kitabı altında Rasûlullah'ın hadislerini toplamak gerekir. Ve böylece de insanlara denilir ki işte bu kitapta toplanan sözler Rasûlullah'tan olan sözlerdir, onları ezberleyiniz, muhafaza ediniz, rivayet ediniz ve ona şahid olunuz, ondan sonrası ise Allah'ın kelâmının bir kitap halinde olduğu gibi Rasûlullah'ın hadislerinin de bir kitap halinde görmemiz bizim için hayatımızın en mutlu günleri olacaktır. Böylece hatiplerin, müelliflerin ve fıkıhçıların gerçekten onlar telif, hutbe ve fetvalarında Allah'ın Rasûlü'nün sözleriyle mi istidlal etmişlerdir olduğunu bilmemiz de kolaylıklar sağlayacaktır. Bu mevzuda "Genişletilmiş bir hadis kitabına ihtiyacımız" adı altında küçük bir risale yazdım. Bu risalemde, hadis yazılımında geçen devirleri ve başka sözlerle nasıl karıştığını, Rasûlullah'ın hadislerinin bir kitab halinde getirmemiz günümüzün bir ihtiyacı olduğunu açıkladım.

b- İkinci durum ise fıkhî meseleleri bir arada toplayan kaynak kitabı, bir görüşe ve bir hükme; hakkın ve batılın birbirinden ayırımını içeren bütün meseleler, hasseten ibadet meselelerinde.

İkinci durum ise hassaten hakkın ve batılın birbirinden ayırımını içeren bütün meselelere ait fıkhî görüş ve düşünceleri, bir hüküm altında toplayan tek bir kaynağa ihtiyaç olan meseledir. Bu durumun ise bütün İslâm beldelerinde yaygınlaştırılması.

Özet olarak ibadetlerinde namazlarının, oruçlarının, zekatlarının, haclarının ve hiçbir şekilde hilaf olmayacak olan menasiklerinin birliği sağlanıncaya kadar müslümanların birleşmesine ihtiyacımız vardır.

c- Problemleriyle, tenakuzlarıyla, farzlarıyla ve muhalefetleriyle beraber asrın ruhuna ve şeriat birliğine engel teşkil edecek olan eski fıkıh kitaplarıdır. Aslında kitaplar şeriat birliği yolundaki aşamamıza ihtiyaç duyulan gereçlerdir. Lakin ne var ki ona şiddetle bağlı olan ve batıl delilleriyle onu hıfzetmeye çalışan taassubcular bize engel olmak istemektedirler. Çünkü mukaddes zannettikleri o kitaplar ve dindeki sömürücüleri yok olacaktır ve hiç şüphe yoktur ki zamanımızda bu kitaplarda olan şiddetli taassubculuklara, taklitçiliklere, dinin ruhuna ve tabiatına aykırı görüşlere muhlis müslümanların ihtiram ve takdirle yaklaşımları, bu kitapların kudsiyetini ve ona bağlılıklarını farz sayan aassubcuların azalmasını sağlayacaktır. Ve hiç bir şüphe yoktur ki kitab ve sünnete avdet davasının şanı yükselecektir. Buradaki mevkii, bu açıklamaların beyan mevkii değildir inşaallahu teâlâ bu beyan için başka bir başlık altında anlatmaya çalışacağız.

Bu kitaplar, kitap ve sünneti anlamada batıl olan sözlerdir. İlme ve ahlaka isnad etmez. Bilakis o, kitap ve sünneti anlamada doğruya ulaştırmayan engellerdir. Bu sözlerime delil isteyenlere abdest ayetlerini ve sahihi buharideki Hz. Osman'ın hadisini bir grup çocuğa okutup öğretmelerini irşad ederim. Sonra aynı mevzuyla ilgili bölümü mezheplerden bir mezhebe ait özet bir fıkıh kitabından başka bir gruba öğretmeye çalışsınlar. Görülecektir ki birincisi bir veya iki derslik, ikincisi ise bir kaç ay uzayacaktır. Abdest ayetini ve abdest hadisini okumayan müteallimlere şahidimdir ki onlar, abdesti fıkıh kitaplarından öğrenmişler. Ayetlerde ve hadislerde gösterilmeye çalışılmış zorluklardan uzak olarak istenilen bir şekilde onu güzelce ne anlayabilmişler ne de yapabilmişlerdir.

Eğer bugün bu dava selefi salihin öğrendiği gibi kolay olan, müslümanlar arasında kitab ve sünnete dönüşümü sağlanıyorsa kendimi bahtiyar hissetmiş olacağım.

Ve şüphe yoktur ki mezheb imamlarının veya onlardan az bir zaman sonraki ahidlerde telif edilen fıkıh kitaplarını okuyup öğrendiğimiz zaman bunlardan istifade etmiş oluruz. Bu kitaplarda imamlar, görüşlerini ve delillerini kitap ve sünnetten almışlar, başkaları da bu görüş ve delillerinde münakaşa etmişlerdir ve böylece önceden bizi ilim, iman ve amelle öne geçenlerin ilim hazinelerine sahip olacağız. Bununla da bu görüş ve düşünceleri bizlere içinde bulunduğumuz zorluk ve problemlere nur ve hidayet olacaktır. Lakin bu görüş ve düşünceler onların o zamanki hayat tarzları ve yaşayışlarına göre düzenlendiği için şu anda kabul edilemez hayatımıza tatbik edilemez. Çünkü aradan asırlar geçmiş herşey farklılık kazanmıştır. Kocanın ölmüş karısıyla hidayet etmesini bugün nasıl kabul edebiliriz! Çünkü kadının ölümüyle istimda bitmiştir!

Kadının Beyt-üd-Taa'ya icbar edilmesini nasıl kabul edebiliriz. Öyleki; bu icbar ediliş, kadının istemediği bir hayata irğam edilmesidir, dahası ona saçlarının kısaltılmasının icbar edilip, kocasına verdirilmesi, daha sonra kendisinin açıklayarak bu kocayla hayata devam edemeyişi çünkü kadın ondan tiksinmiştir. Onun kuvvet ve takati kalmamıştır. Ona artık akdin fesh edilişine müsade edilmiştir! Buna benzer fetvaları anlatmak mümkün değil, çünkü anlatmakla bitmez. Dinimizin bekası ve şeriatımızın birliği yolunda bu görüşlerin kıyas ve delil olması zamanımızda mümkün değildir. Eğer bu fetva ve görüşleri bugün muhafaza edip saklayarak bu bizim o söz ve fetva sahiplerinin görüş ve düşüncelerimize saygımızdandır! Onlara biz ihtiram gösterir, onları yüceltir ve takdir ederiz. Lakin onların ne ismet (hatalardan beri) oluşunu iddia ediyoruz, ne de onların her sözünün hak oluşunu iddia edip, bu görüşlerin ebediyete kadar birer delil olarak kalmasını iddia ediyoruz. Bilakis onların

bazı sözleri hatalı, onlarla amel etmek kesinlikle caiz değildir. Çünkü artık hüccet ve deliller açığa çıkmış yollar zuhur etmiştir. Allah müsteandır.

5- Şeriat fıkhî kültürümüzün istifadesi için, kaideler nizam ve zabt esasları olarak şeriat kaynaklarının birliğini sağlayabilirsek, aşağıdaki adımlar garbdan ve şarktan ithal ettiğimiz şeriatın yerine kitab ve sünnet doğrultusundaki şeriatın ihyası için cihad kaçınılmaz olacaktır. Bu yolda mücadele vermek, İslâm davetçilerine birer vacibtir. Galib gelmek onların olacaktır inşaallah.

Genel bir şekilde İslâmî Arap devletlerimizle bazı şahsi ahvaller diye isimlendirilenlerin dışında şeriatın gölgesi yoktur. Mâli muamelelere, siyasî kanunlara, uluslararası kanunlara gelince, hemen hepsi istisnasız garbın veya şarkın kanunlarına boyun eğmek zorunda kalmıştır. Ve aynı zamanda ahlakî cerîmeler kanunları buna dahil.

Üzülerek diyorum ki bu kanunlar, Allah'a ve ahiret gününe inanmayan insanların koymuş olduğu kanunlardır. Konulan bu düsturlar, düşmanlarımız tarafından hakimlerimizin ondan ayrılıp kopması caiz olmayan birer mülzim hediyelerdir.

Bugün dinî tedrisat gösteren üniversitelerimizdeki imnhac, medeni kanunların geniş bir şekilde şerh edilmesi, İslâm ve küfrün karşılaştırılması, kazai hacetin adabı, suların şartları, mezheb imamları........???????...... İslâm'ın temizliği arasındaki fark ile onun düşmanlarının pisliği arasındaki farkı onlara mukayese ediniz. Barış, harb, anlaşmalar, şeriat nizamının siyasetini , hakim ile mahkum arasındaki kanunları, İslâm devleti arasındaki kanunları, küfür devleti arasındaki kanunları müslüman evlatlarına öğretiniz. Bırakın artık üç veya dört yaşındaki evlatlarına kazai hace adabının onneleri tarafından öğretilmesi meselelerinin annelere öğretilmesini! Erkeklere üniversitelerde hayız ve nifas hükümlerini öğretmekten vazgeçin. Bu hükümleri kız evlatlarımıza öğretirsek kâfidir!

Hiç hatırımdan gitmemiştir şeriat külliyesinin birinci sınıfında iken suların hükümleri ve kazai hace hükümleri için tam bir senemiz geçti. İşte o sıralarda henüz yirimi bir yaşımda idim. Liseden sonra bu dört sene zarfında bize fıkıh dersi veren bir hocam babam yaşlarında talebeler vardı. Şu aşağıdaki ibareyi anlatıyordu:

"Kıbleye yönelerek veya arkayı dönerek büyük ve küçük abdesti gidermek caiz değildir. Aynı zamanda güneşe ve aya da!" Meseleyi şöyle birdüşündükten sonra dedim ki:

Yahu hocam! Bu meseledeki sahih hadis, sarih ve açıktır. Kıbleye yönelmenin ve arkayı dönmenin nehiy edildiği açıklanıyor. Allah'ın bir emri olarak namazlarımızın ve dualarımızın cihetlerine saygı ve tazimin gerekliliği anlatılıyor. Güneş ve ay da nereden çıktı!! Sonra eğer kitabın müellifi şu anda bizim Medine'de olduğumuzu ve kıblemizin de güneye olduğunu tasavvur etseydi anlardı ki bu durum mümkün değildir. Öyleyse bizim kazai hace için ne güneye, ne kuzeye yönelmemiz caiz değildir. Çünkü bu durum katibin zannettiği gibi güneşin doğuda olduğu zaman ona arkayı dönmektir, ona yönelinir ne de arka çevrilir. Öyleyse nereye gidelim?! Eğer güneşin batmasını beklersek bu sefer de ay doğacak.

Yol açıklığa kavuştuğu zamandan sonra minhac koyuncaya kadar bu anlattıklarım sadece bir misaldir.

Dünya işlerinin öğrenimiyle kifayet kalan medeni üniversitelerimizdeki hocalarımızın üzerine düşen vazife.

Her cihette dalgalarının kendisiyle oynadığı ümmetimizin birliğine, içinde bulunduğumuz sıkıntıların halline, çözüm getiren, paklığı, nezafeti ve şanı yüceliğiyle olan kitab ve sünnetin dinî eğitime yerleştirilmesidir.

Eğer biz bunu böyle yaptığımız takdirde kısa bir zamanda asrımızın meselelerini anlayabilecek kabiliyette şanı yüce alimler, mühendisler, doktorlar, eczacılar, tüccarlar yetişecektir. İşte böylece bütün herkes birlikteki isteğini bulacaktır.

Üzülerek söylüyorum; insanların hayat nizamı ve muamele yollarının değiştiği şu asrımızda, bizler hâlâ İslâm'ı kabuğundan anlayarak yola çıkan şeyhlere sahibiz. Şu anda yürürlükte olan faiz muamelelerinin sistemini anlamayıp, faiz ayetlerini papağan gibi okuyan âlinin kıymeti nedir. Hırsızlıkta el kesmenin vahşilik, dört kadınla evlenmenin barbarlık olduğunu iddia eden bir mülhide reddiye yazamayacak bir alimin ne kıymeti var. Dinin siyasetten olduğunu idrak edemeyen bir alimin ne kıymeti var? Silahla şeriat için cihada çağrılan bir alimin; 'Bu şeriat adamlarının işi değildir, biz ancak helal, haram, hayız, nefas ve boşanma fetvaları konularında hükümler verebiliriz' diyen bir âlimin ne kıymeti var?!!

Biz öyle bir alim istiyoruz ki; asrımızın meselelerine, kültürle, edebiyatla, ahlakla ve cesaretle yaklaşıp İslâm'a darbe vurmak isteyenlerin sinsiliklerini ve oyunlarını kavrayan bir alim, cesetleriyle asrımızda ölü bir vaziyette yaşayıp akıllarıyla ve fetvalarıyla eski asırlarda yaşayan alimleri istemiyoruz.

Eğer istediğimiz vasıflardaki alimler tabakası şu anda mevcut olsa; dağılmış ve parçalanmış olan bu millet; şeriat bağıyla bağlanır, içinde bulundukları çıkmazlardan kurtulurlardı. Bu ikinci takviyemiz, anlama kabiliyetiyle ilim ve ameliyle asrın ihtiyaçlarına çözüm sağlayıp ümmetimizin şeriat birliğine hırsla eğilen alimlere yöneliktir.

Bu satırlardan önceki anlattıklarımı başka bir deyişlye tekrar anlatmak istemiyorum. Size yaşadığım bir gerçeği anlatmak istiyorum.

Allah kelamının önce luğavi manalarını, bir ayeti onlarca ayetlerle zerh edilinceye kadar başka bir ayete geçmeyen, bize usulü fıkıhta ve tefsir dersi veren gerçek bir alim vardı. Kelimelerin tarifini yapar, sonra küllî manalarını açıkladı. Hadislerden ve eserlerden delil getirerek selef tefsirlerinden örnekler verirdi. Sonuç olarak bu âyetlerden istifade edilen fıkhî hükümleri ve istinbat ettiği manalara eşdeğer olan başka eyetlerle deliller getirirdi. Öyleki insan bütün gücüyle bu ilmi öğrenmeye çalışırdı. Lakin bu adam asrımızın müstevasında birisi değildi. Ne Allah'ın düşmanlarının îrad ettiği şüphelerin cevabını idrak edebiliyordu. Ve ne de bu şüpheyi dinlemeye müsait ve hazırdı. Maddi ilmin gerekçelerine hücum eder; aya ulaşmak isteyenleri küfür ve zındık olarak niteler, ona ulaşmak için çaba sarfedenlerin bunu yapamayacaklarını iddia ederdi. Ve derdi ki: Aramızda günler var! Ben derim ki; şeyh efendi Allah'u Teâlâ'nın onlar hakkında dediği gibi olma: .... Onun ilmiyle ihata edilmedikleri halde yalanladılar. Öğrenmediğimiz ve anlamadığımız bir şeyi neden yalanlayalım. Allah'ın dinini neden çıkmaza sokup, senin dediğin şekildeki gibi zannetmelerini sağlayarak insanları dinimizin inkarına sürükleyelim. Ve cehaletimizle Allah'ın dininden yüz çevirelim!!? Gerçekte ben ondan daha bir alim birisi değildim. Lakin o eski basılmış nakledilmiş bir kitaphaneydi, tashihi ve arındırılması gerekiyordu!! Bu bir misal. Seviyesi, dini bilen, hayatı ise cehaletle anlayan, şeriat ilimlerinde daha başka onlarcasına da ders verirdi. Asrımızda b u bize yetmez. Asrın ilimlerini ve kültürünü Allah'ın kitabını ve Rasûlullah'ın sünnetini iyi bir fehimle anlayan alimlere ihtiyacımız var.

6- Ey okuyucu! Buraya kadar olan anlattıklarımda seni yermek istemedim. Gidişimiz hâlâ şeriat vahdetinin tahkikine doğrudur. Geçen önceki paragrafta bu tahkikin gerçekleşmesi için asrın seviyesinde ilim ve irfanla anlama kabiliyeti ihtiva eden din adamlarının zaruretini anlattım. Bu da (Bir şeye hüküm vermek tasvir ettiğinin bir şubesidir). Bu ibarenin anlamı: Sen bir şeye hüküm vermek istediğin zaman da o şeyi iyi ve doğru bir şekilde tasavvur etmen gerekir. Yoksa gelişigüzel hüküm vermenin bir anlamı yoktur.

İnsanların ciddi olan hayatî meselelerinde hüküm vermeleri istenen alimlerin, bu İslâmî hükümlerin siyaset ve muameleyi de içerdiğini bilmeleri gerekir. Asrımızdaki insanların muameleleri şubelendirilmiş ve zorlaştırılmıştır. Bugün içinde bulunduğumuz siyasetin hükümlerini, devrini ve getirdiklerini anlayabilecek ve ona hüküm verip İslâm'a doğru teveccüh ettirebilecek bir alimimiz yoktur. Bu ümmet içinde bulundukları bu vahim durumdan kurtulmadıkları müddetçe refah ve huzura kavuşamayacaklardır. Şeriatta insanların araştırma ve hüküm verme meselelerinde evla olanı siyasetin hiçbir halde ehli olmayanların elinde bulunuş kıttakları insanlar olmalıdır. Hakiki siyasetçiler gerçek eşitliği ve adaleti sağlayabilecek bu ümmeti, cesaret ve şehametleriyle zafere eriştirecek olan İslâmî şahsiyetler ve bu ümmetin gerçek alimleridir. Alış verişte, ticaret ve rehin vermedeki cari muamelelerde hüküm veren alimlerin, yerin ve göğün Rabbi tarafından indirilen adil mizanını iyi bilmesi gerekir. Eğer bu alimler bu hükümler için bir kaynağa ve bir yaklaşık kültüre sahib iseler işte bu bizim kaybettiğimiz ve onu yeniden elde etmek istediğimiz, onun icadı için ümmetin kulağına fısıldadığımız şeydir.

7- Buna ulaşmamız nisbî olarak uzaktır. Lakin alimlerimizin aşağıdaki durumları göz önünde bulundurmaları gerekir.

a- Birinci durum: Müslüman alimlerin verdikleri hükümlerde başkalarının hüccet ve delili olmasında ve hak olmasında fetva ve hüküm vermezden evvel onlardan önceki alimlerin düşünc egörüşlerine ve delillerine yer vermeleri gerekir.

b- İkinci durum: Kitaptan ve sünnetten delil olmaksızın insanların onların fetvalarındaki delilleri bilmeden hüküm vermeleri caiz değildir. Hiçbir zaman bir müftünün vermiş olduğu fetvasını müctehid imamlardan birisine nisbet etmesi caiz değildir. Çünkü Allah ondan razı olsun büyük imam Ebu Hanife demiştir ki: "Delilimi bilmeksizin sözümle fetva vermek haramdır." Allah'tan korkalım, kitaptan ve Allah Rasûlü'nün sünnetinden bir delil olmaksızın insanlara görüş beyan etmeyelim.

c- Üçüncü durum: Bugün ne kadar görüş beyan edenler vardır ki onlar o görüşlerinden yarın dönerler ibaresi gereğiyle alimler görüş beyan ederken o görüşlerini itham etmeleri gerekir. Bu meselede Ömer İbni Hattab'ın kelamı bize yeter. Ve der ki; " Ey insanlar! Dindeki görüşleri eleştiriniz, itham ediniz. Allah'a yemin ederim ki Ebu Cendel hadisesi gününde Allah rasûlüne az kalsın başka şey irad edecektim." Bu olay müslümanların kendileri için zulüm zannettikleri Rasûlullah'ın Hudeybiye'de şartları imzaladığı zaman da almıştır. Allah'ın inayetiyle bu fetih İslâm'da en büyük fetih olmuştur. Müslüman alimlerin üzerine vacib olan dindeki görüşlerinin itham edilmesidir. Özellikle bu ithamın şerî siyaset işlerinde ve Allah'a olan davette olması gerekir. Bu alimlerin görüş ve beyanlarında insanların hayatî işlerine yönelik delilsiz küfre veyahutta fıska veyahutta tahlile, veyahutta haram olduğuna iddia etmesi doğru olmaz!! Allah ona der ki: Benim haram etmediğim şeyi yalanladın!! Veyahutta ona denir ki falana bu işlediği fiille küfre girmedi, bilakis sen küfre girdin denilir!! Kim ki müslüman bir kardeşine "Ey kafir!" diye hitab ederse kendisi kafir olmuştur.

d- Dördüncü duruma gelince her müslümanın üzerine vacib olan nassın manasının tahdidinin mümkün olmadığı hilafî meselelerde kardeşine müsamaha gösterip ondan özür beyan etmesi gerekir. Sahabeler arasında hilaf zuhur eden ne kadar vakıalar olmuştur. Lâkin bazısı bazısından özür dilemiş ona müsamaha göstermiş ve görüşünü kendisine bırakmışlardır.

e- Şu son durumdan başka anlatılacak bir şey kalmadı. Bu son durum ise; kişi Allah'tan ve Rasûlü'nden konuşurken Allah'tan korksun!! Allah'ın ismiyle ve Rasûlü'nün ismiyle konuşsun!! Ona yalan söylemekten kendini alıkoysun.

İşte bu anlattıklarım beş esas mizandır. Eğer alimlerimiz bu mizanlarla kendilerini ölçerlerse hakka ulaşmada muvaffakiyet oalacaklardır. Böylece de ümmet şeriat birliğini kuracak, içinde bulunduğumuz hayatımızın her tarafını saran taşkınlıklardan kurtulmuş olacağız.

AHLAK VE SECİYENİN DİRİLİŞİ

1- Eğer denseki biz ahlaksız bir milletiz, o zaman bu söz yalan olurdu. Ve denseki şu andaki yorgunluğumuzun sebepleri ahlakımızın zayıflamasındandır. O zaman bu söz isabetli olurdu. Ve desekki şu andaki uyanış hareketimiz metin bir ahlakın binasına yönelik olmalıdır. O zaman b u dava vacibtir. Bilakis o, hakiki ıslah davasıdır. Öyleyse ahlak nedir? Ondan menzilemiz nedir? Ahlak sahibi bir millet nasıl olabiliriz?

2- Burada ahlak felsefesinden, mizanlarından, hedeflerinden ve gayelerinden bahsetmeyeceğim. İstediğim; genel ittifakın olması ve istenilene ulaşılması için açık meseleler.

a- Bizden hiçbir kimse Allah'ın dilemesi müstesna, alimlerimizin, mütefekkirlerimizin ve yazarlarımızın ahlakının kötü gayede olduğunu söyleyemez. Doğruluk ve cesaretlilik ikisi birlikte ahlaki kuvvetlerimiz olup, sanki az bir fertler müstesna milletin geneli ve şonların arasında kayboluyor.

b- Cahil müstesna, görükürdeki mizanda ahlakın kıymeti inkar edilemez. Bununla demek istediğim; ahlakın fayda ve maddi kıymeti, maldan, ilimden, diplomadan ve tecrübeden daha büyük olabilir. Buna örnek olarak yüz dinara sahib olan ahlaklı bir tacir ile yine yüz dinarı olan ahlaktan yoksun başka bir tacir var. Birinci durumdaki tacir elbette hem kendisine ve hem de toplumuna faydalı olacaktır. Fakat ikinci durumdaki tacir ise topluma yalancılık ve hilakarlıkla zarar verecektir. Ve yine iyi huylu bir ahlaka sahip olan bir asker, ahlaksız bir ahlaka sahip olan 100 askerden daha efdaldir. Çünkü savaş meydanında istenilen cesurlu olmaktır. Cesurlu olmak ise ahlaklı olmaktan doğar. Eğer asker kendisine güvenilen değilse o düşmandır ve yine başkalarının nefsini kendi nefsinden önce takdim etmek (yani başkalarını kendi nefsinden önce tutmak) ahlaktandır. Bir ordunun zafere erişmesi, başkalarını kendi nefsinden üstün tutmakla olur. Ama eğer bir orduda herkes kendi nefsini ve hayatını düşünürse bu ordu zaferin tadını tadamaz. Ahlaklı bir alim ve toplumdaki tesirinin kendisi gibi korkak ve münafık olduğu emsalleri ise, onlar her ne kadar ilim sahibi ve meseleleri hıfzedenler de olsalar, onlar şerre davetçiler fiil, söz ve hareketleriyle de Allah'ın yolundan yüz çevirenlerdir.

Ahlaklı bir hakim, bu hakim yeryüzünde Allah'ın bir rahmeti demektir. Kendisinin ahlak sahibi olmayan öbür hakimlerden daha hayırlı olduğunu söyleyemem. Bilakis

eğer bir hakim ki doğruluktan, cesaretten, emanetten ve rahmetten yoksun kalmıştır. Bu hakim ancak insanların ırzlarına ve boyunlara musallat olan aç bir kurttan başka bir şey olamaz. Zannedersem verdiğim bu örneklerden anlaşılacağı üzere ahlakın faziletini ahmak bir cahilden başkası inkar etmez. Şevki'ye Allah rahmet etsin şöyle demiştir:

Şiirde hikmet vardır! Ahlakın kaybolup gittiği bir ümmet işte ogün ahlakın gitmesiyle kendisi de yok olmuştur. Önceden bizi bir ümmet yapan bu ahlak tekrar geri dönmediği müddetçe bu ümmet hayata düşünmeyecektir.

3- Denilir ki bizim ilme, maddi imkanlara, silaha ve tecrübeye hacetimiz vardır, bunu inkar edemeyiz. Ancak ne var ki; bu, ahlakı bina etmeye bir uğraş değilse bu zail olacak ve yok olacaktır.

Ümmetin işlerinin ve mallarının kendisine emanet edildiği mal hırsı olan bir mühendis düşünelim; bu malların nasıl yokolduğunu ilminin ve emanetçiliğin kayboluşuyla kendisine ve ümmetine nasıl hilekarlık yaptığı su yüzüne çıkacaktır.

Bizim üzerlerinde uyumamaları için emellerimizin olduğu yöneticilerimizi düşünelim, bunun aksine onlar uyudular!! Eğer onlar bu ümmet için kendilerini tehlikeye atsaydılar, bizler kurtulmuş olurduk. Eğer ruhlarını takdim etseydiler, ümmetleri yaşamış olurdu. Rahat bir şekilde uyumaları için bütün güvenlik kuvvetlerini etraflarına salarak nasıl emin bir şekilde uyudular?!! Biz de düşmanlarımızdan korkarak uyuduk. Kendileri arkamızda oturarak bizi ölüme terkettiler ve göz yaşları gönderdiler.

Bizim önce ahlaka ihtiyacımız var!! Ümmetimizin ahlaklı birisine ihtiyacı var! İyi bir silah ithal etmezden evvel, önce iyi bir ahlak ithal edelim. Tıb mühendislik, harb ve savaş fenninden evvel gençlerimize önce ahlak öğretelim!! Bizim, baştan başa, efendiden hizmetçisine kadar kamil bir ahlakın dirilişine ihtiyacımız var. Bu ahlakı nasıl bina edeceğiz?

4- Bu kitapçığımın başlarında İslâm'dan bahsederek yola çıktık. Ahlaka muhtelif görüşlerimizle ve değişime uğramış kültürümüzle yola çıkmamak için onu ikinci bir kez daha zikretmek istiyorum. Akidelerin, mezheblerin ve yönlerin ihtilaf etmesiyle ahlaka olan görüş ve düşünceler de farklılık arzetmiştir. Bundan önceki açıklayıp verdiğim misaller cahil birisine kesinlikle bir şey ifade etmez ve der ki: Ahlak; "Kendi menfaatleri ve mallarının hıfzedilmesi, onunla fakirleri zelil etmek için zengin burjuvaların koyduğu bir sistemdir" diyecektir. Başka birisi diyecektir ki; "Cinsle ahlakın ne alakası var. Bu bir ihtiyaç ve şahsi hürriyettir" diyebilir. Ama ben bunların içinde bulundukları körlük ve cahilliklerini münakaşa edecek değilim.

Ben bu risalemi hâlâ fıtratları kirlenmeyen, az da olsa anlayış kabiliyeti ve ahlakı olan, ümmetinin yükselmesine ve izzetine iştakı olup buna ulaşmanın yolunu bilmeyen ümmetimizin çocuklarına yazdım.

Bu istidrattan sonra, ahlak nedir diye önünüze sürdüğüm sorunun cevabına geçiyorum. İstemiş olduğumuz ahlak, Allah'u Teâlâ'nın kitabında, Rasûlullah'ın kavilleri ve fiilleriyle açıkladıklarıdır.

Onun peygamberliği ahlakının tamamlanmasından başka bir şey değildir. Sanki dinin hepsi ahlak ve hepsi Allah'ın birliğinden ibaret; ahlaktır. Çünkü o hakkı itiraf etmek ve bir şükürdür, ahlaktır. Çünkü o, güzellik irfandır, ona ibadet bir ahlaktır. Çünkü o, ihsana ihsanla karşılık etmektir. Muamelelerin zabtı bir ahlaktır. Çünkü o adaletle hareket etmektir. Cesaretlilik bir ahlaktır. Çünkü cesur olunmakla emrolunduk,

emanettir, ahlaktır. Çünkü, emin olmakla emrolunduk. Kur'ân'ı Kerîm'de kötü ahlaklı nehiy etmekten başka nehiy yoktur. Dinimiz bir ahlak dinidir. Kim ondan yoksun ise o kesinlikle müslüman olamaz. Üzerinde durduğumuz kaide ve kurallar bunlardır. İslâm ahlakı demek; cesaretlilik, acımaklılık, emanetçilik, doğruluk, güzel irfanlılık, ihsana şükretmeklilik, mümkün olduğu mertebe affedicilik ve belalara sabırlılık demektir.

5- Yazıklar olsun müslümanlara ki, onlar ne kadar ahlaktan yoksundurlar ve rezildirler. Onlar ne kadar parçalanmış ve dağılmıştırlar. Vallahi İslâm bunlardan beridir. Kimin gidişatı böyle ise İslâm'ın bir suçu yoktur, İslâm bunlardan beridir.

6- Burada şu sual akla gelmektedir. Hareketli ve canlı bir örnek teşkil edecek olan bu ahlaka nasıl sahib olabiliriz? Ümmetimizin ahlakının yeniden dirilişi nasıl mümkündür. Bu cevabın tafsilatı, risalemizin konusu değildir. Bu cevabın tafsilatlarını (Usulü'd-Da'va ve Kaideleri'nde) geniş bir şekilde anlattım. İnşallah yakında bunu neşredeceğiz. Burada bu sorunun cevabını mücmel olarak açıklamaya çalışağım.

Burada ahlak ve akidenin öğrenilmesi konusunda üç ana prensip vardır. Birinci prensip, beyandır. Bundan kastedilen mana, kastedilen bir fikrin izahıdır. İster bu fikir akide olsun veya ahlakî bir gidişat olsun. Beyanın üslubu çoktur.

İkinci prensip, amacın beyanıdır. Bu fikrin maksadı ve amacın gayesi, iş ve o işi yapmaya ihtiyaç duyulan alet mesabesi gibidir. Bu âlet olmadan o işi yapmayı nefis istemez.

Üçüncü prensip, dava adamının söylediklerinin ahlakla özdeş olması ve iltizam göstermesidir.

Davamızı, ahlaka yönelik olarak önceki esaslar üzerine anlatacağız. Birinci beyanı, hangi üslupta olursa olsun kitap ve sünnetten anlatacağız. Bu üslup bir hitabet, bir şiir, bir nesir, bir makale veyahutta bir telif şeklinde olabilir. İkincisi, hedef ve gayesinin mukayesesi, toplumda, dünya ve ahiret hayatındaki eseridir. Üçüncüsü, dediklerimizde imtisal edişimizdir. Yapamayacağımız ve muktedir olamayacağımız hiç bir fiil bizden sadır olmamalı.

Geçen kaideler esaslarına göre nefsimizi, dediklerimize ve yapacaklarımıza göre hesaba çekeceğiz. Aynı zamanda başkalarını da dediklerine ve yapacaklarına göre onu hesaba çekmeliyiz. Çok önemli bir şeyde ahlak üzerine nefsimizi sorgulayacağız. Bu çok önemli bir şey. Hakimin emaneti, doğruluğu ve cesaretliliği olabilir veyahut da çok kolay bir şey de olabilir. Mesela yoldaki bir taşı kenara koymak ve insanların gelip geçtiği yerlerdeki pislikleri izale etmek gibi!

Ve geçen kaideler esaslarına göre ahlak esaslarına muhalefetimizden cezalandırılacağımız gibi kanuni maddelere muhalefetimizden dolayı da cezalandırılırız. Bu taktirde ittifak ettiğimiz her türlü ahlaka muhalefetinden dolayı edebî ve maddi cezaya çarptırılacağımızı hesaba katmamız gerekir.

Namusa göz dikenlere ve babaya lanet edenlere, dine, Allah'a ve Rasûlü'ne küfredenlere bir ceza verilmeyişine neden karşı çıkmıyoruz? Dinin yasak kıldığı şeylerin, namusun, risaletin ve uluhiyyetin ihlal edilmesinden sonra daha biz hangi mukadderatlardan bahsedebiliriz?

Hükkamlara sebbedenlere kötü cezalar verip, ümmetin akidesini, ahlakını, ırzını, tarihini ve dinini yıkanlara ceza vermeyen kanun iyi mi ettiğini zannediyor acaba?!

Öyle bir ahlâkî kanun kurmalıyız ki bu kanun ahlaka sataşıp Allah'a küfreden ile caddeye tükürene ceza verip, her ferdin bu kanuna ihtimam göstereceği hakiminden başlayıp insanların genelinin saygı göstereceği bir kanun olsun.

Bilemiyorum; tıbbı, mühendisliği, harb yönetimini, eğitim ve öğretimi, vaaz etmeyi, irşad ve hitabeti nasıl açıklasam. Çünkü insanlar ahlak sahibi değil. Yaptığı işlerden dolayı onları hesaba çekmezden evvel, ahlak ve siretleri gereği onları hesaba çekecek ahlâkî bir kanun niçin konulmuyor?

Bununla her küçük ve büyük işlerde kılıcı insanların boynuna musallat etmek istemiyorum. Hayır! Bilakis ittifak ettiğimiz şeylerin tenfizine mültezim olmamızı istiyorum.

Babanın oğluna yalan söylediği bakış ile, hakimin milletine söylediği yalana aynı görüş ile bakmaya başladık.

Ahlâkî cerime bir suç ve bir irtikabtır. Bu cerimeyi ister bir ferd veyahutta isterse bir ümmet işlesin bu cerimenin hemen tesir etmemesi için önce onun büyüklüğünün ele alınması gerekir. Allah'u Teâlâ bir kadını kendisi hapsedip açlıktan ölümüne sebebiyet verdiği için onu cehenneme atmıştır. Kadirin ölmesini şöyle bir göz ardı edersek; her şeyden evvel işlenen bu cerime ahlâkî bir olaydır!

7- İlk yapacağımız iş; kerim olan ahlakın neşriyatıdır.

8- Ümmetimizin gençleri Batı'yı ziyaret etmektedirler. Onların konuştukları ve hayret ettikleri şeyler; Batı'nın ilericiliği ve gelişmişliği değil, aksine gördükleri iyi muamelelerdir. Buna örnek olarak Filistin'in Yahudiler işgal etmişlerdir. Batı tarafının ellerine geçmesinden sonra Arap gençlerinin oraya ziyaret etmelerine her türlü kolaylıklar sağlamışlardır. Bu gençler, kucağında çocuğunu taşıyan bir kadının İsrailli bir asker tarafından alınıp taşıdığını daha sonra çocuğa bisküvü ve tatlı gibi şeyler verip çocuğu neşelendirdiği ve ayrılırken de güzel kelimelerle o kadını uğurladığına müşahede etmişlerdir. Bu olay İsrail tarafında. Ama Araplar tarafına gelince muamele değişiyor. Bu iyi muamelenin yerini ihanet, kötü söz, çocuğun susuzluğu ve kadına yapılan kötü muameleler yer alıyor. İşte bu ahlak sana ihtiram gösteren düşmanın tarafından. İşte bu kötü ahlakta kendisini dost zannettiklerinden. Bir ümmetin fertleri arasında böyle bir ahlakın varlığından dolayı bu ümmet nasıl yaşayabilir? Hepimiz hangi memlekette olursa olsun bir ferde yapılan ahlâkî kötülüğün kaldırılmasına talibiz. Bizden her bir fert kardeşi ne en iyi ahlakla muameleye tabi olmalıdır. Öbür kardeşlerinin saatlerce kuyrukta hasta hallerinde bekledikleri halde doktorun odasına bu kuyruğu yarıp geçenin, bilet almak için ön sıraya geçenin veyahutta muamelesinin halli için kuyruğa intiyam göstermeyenin ahlaklı olduğunu söyleyebilir miyiz? Bu acıklı olayı değiştirmek için daha ne kadar uyuyacağız?

9- Bu ahlâkî meselelerin dirilişi, kendi maslahatını ve yakınlarının maslahatının yolunda zorluklar çeken halkına mesuliyetini istihdam eden her mes'ule hesab sormamızı sağlayacaktır. Bu ümmet kendisine takdir edilen mallardan ve imkanlardan basit bir cüz'ü hariç faydalanamamaktadır. Başkaları ise bu imkanları kendi özel maslahatlarında harcamaktatırlar. Bu mesele tehlikeli olan ahlâkî bir meseledir. Bunun için kanun ve hesaplar koymalıyız. Kendi ipeklerde padişahlar gibi yaşayıp başkalarına da yetinerek ve idare ederek yaşam yolunu empoze edenlerin ahlakı, ahlak değildir.

10- Bu fasıldan sonra derim ki; ümmetin aileleri için ahlâkî bir kanunun konulmasına ihtiyacımız var. Ahlak ehli olmayan birisine mes'uliyet seviyesine koyamayız.

Böylece dirilişimizin ve ikinci bir hayatımızın onsuz mümkün olmadığı, ahlakın emaneti için ümmeti bekçi yerine koyarız.

DÜŞMANLARIMIZ KİMDİR?

Eğer ümmetimiz zafere gidiş yolunu tesbit edebilirse, üzerinde durduğu toprakların İslâm olduğunu idrak edebilirse, İslâm'ın gölgesinde akidesini birleştirebilirse, şeriat birliğini sağlayabilirse, onunla gerçek hayata inebilirse, ahlakını kamilen ve seviyyen bina edebilirse önünde düşmanlarını bilmekten başka bir şey kalmamış demektir. Böylece bu ümmet izzet ve zafere ulaşacaktır. Öyleyse İslâm ümmetinin bu düşmanı kimdir?

Bu soruya cevap vermezden evvel; düşmanlığın itibarı ve nefyinin bina edildiği kaideyi açıklamak istiyorum.

İslâm olmayan milletler arasındaki düşmanlık sebeplerinin başlıca: Cinsilikten dolayı ki düşmanlık renk sebebliğinden dolayı ki düşmanlık, maslahat sebebinden doğan düşmanlık ve dinden dolayı olan düşmanlık olarak sıralayabiliriz. Bu sebeplerin hepsi savaşı doğurur ve memleketleri ve milletleri yok eder. Geçen sebeplerin parçaladığı bu düşmanlar, razı oldukları çözüme ulaştıklarında ittifak ederler, bu ittifaka da "silmi teâyüş" derler. Bu çözüm itikat ettikleri her cüzden iki tarafın anlaşmasıyla olur. Ve bunun için hareket ederler. Ümmetlerin tarihini, harblerini ve problemlerini araştıranlar geçen örneklerin hepsini iyi anlarlar.

İslâm ümmetinin düşmanlık için itibarı, akidesinin başlamasıyla beraber doğar. Bu ümmetin düşmanları, dininin düşmanlarıdır. Aynı zamanda bu ümmetin düşmanları, akidesinin parçalanmasına ve onlara yataklık ve yardım edenlerdir.

Bu esaslar gereğince, bize mal ile yardım edip, sonra da dinimizi ve akidemizi parçalamak isteyen milletlerin sadakatını kabul edemeyiz. Geçen anlaşılan mefhumda şeriattaki (kâfir) kelimesi zikredilen sıfatlarla (düşman) manasına gelmektedir. Kafirler, akidemizle savaşanlardır. Her kim buna imtina gösterirse, onun dostluğuna itibar etmek caiz değildir.

Günümüzdeki kafirler bizimle ve akidemizle savaşan komünist ve mülhidlerdir. İslâm'ın harbine ve müslüman kıyımına giden taassubcu hıristiyanlar ve yahudilerdir, saflarımızdaki münafıklardır. İslâm'da savaşan putçulardır.

Allah'ın kitabında ve Rasûlullah'ın sünnetinde bu düşmanlara olan itibar ve dostluğun şiddetle men edilişi aşağıdaki ayetlerden anlaşılmaktadır.

....

"Ey iman edenler! Bazınız bazınıza yahudi ve hıristiyanları dost edinmeyiniz. Sizden kim onları veliler edinirse o onlardan demektir. Şüphesiz Allah zalimler topluluğunu hidayete erdirmez." (Maide 51)

.... (Mümtehinne 1. ayeti yazılacak)

.... (Mücadele 21. ayeti yazılacak)

Müslümanların saflarının parçalanması ve kuvvetlerinin zayıflaması, Allah düşmanlarını dost edinmelerinden ve sırlarını onlara iletmelerinden dolayı olmuştur. Eski ve yeni tarihteki vakıalar buna şahittir.

Ümmete olan en büyük tehlike özellikle askerî ve harbî işlerimizde "tecrübeliler" adı altında isimlendirilip saflarımızdan çıkan uşaklardır. Bu uşakların en büyük belası; avretlerimizin açığa vurmaları, meselelerimizi ellerine geçirmeleri, bazı düşmanlarımızla olan harbimizde onlarla yaptıkları istişarelerdir. Onlar öyleki ümmetimizin düşmanlarından daha zararlıdırlar.

Başlangıçtan itibaren bu saydıklarımla harb edelim manası vermek istemiyorum. Onlar her ne kadar bize atıflarını ve muhabbetlerini ızhar etseler de onların düşmanlarımız olduğunu size başlangıçtan itibaren anlatmaya çalıştım. Sonra şer'î siyasetin onlarla yapacağı savaştaki tavrını anlattım. Kuvvetine eşdeğer bir kuvvetimiz hazırlığına eşdeğer bir hazırlığımız olmadan, düşmanla savaşmak yoktur. Mühim olan bir şey için en mühim şeyi takdim etmek vacibtir.

Yahudileri, hıristiyanları ve mecusilerini zikrettiğim anda, fakat batıl olan mezheplerine çağrı yapan taassubçularını aramızda fesat çıkarıp küfre sürükleyen müridleri zikrettim. Onlardan aramızdaki mutedil olanlara gelince onlar bu ümmetin araplaşmasını ve dinini inkar etmeyen ve onun risaletine harb açmayanlardır. Onların hukukları ve üzerlerine düşen görevleri vardır. Onlara bizden iyilik ve merhamet vardır.

Düşmanlarımızdan batıl mezheb mutaassıbcılarına olan harbimizde, boş sözlerden olan hutbeler ve sathî vesileler bir çözüm sağlayamayacaktır. Onların; peşi peşine gelen asırlarda uzun tecrübe ve hileleriyle İslâm ve müslümanlarla olan savaşılanlarına, takındıkları pis tavır ve üslupları yardımcı olmuştur. Bunun içindir ki; İslâm ve müslümanlarla harb edenlerin üsluplarını iyi bir doyurucu talimle öğrenmemiz gerekir. Yoksa aleme, müslümanların zayıflılığı değil, İslâm'ın zayıflılığı şayi olur. Müslümanların, düşmanlarının hile ve desiselerinin reddine galib geldikleri gün, işte o zaman İslâm insanların çoğuna gelip gelmiştir. İslâm düşmanlarına olan yanlış red ve yanlış cihad, İslâm risaletine en şiddetli fesat ve müslümanların zayıflamasına, düşmanlarının hilesinden daha şiddetlidir.

Bunun içindir ki günümüz asrında müslümanlar sorumluluklarının bilincinde olması gerekir.

Düşmanların kurdukları gizli cemiyetlerini, planlarını şüphelerini ve düzenbazlıklarını bilmeyen fâzıl alimlerimiz bilsinler ki hiçbir zaman düşmanlarının hilelerini reddedemeyeceklerdir. Ve bilsinler ki bu ümmetin evlatları, küfrün kıskacından kurtulamayacaklardır.

Allah'a ham olsun ki bu yolda, düşmanlarımızın eski ve yeni desiselerini anlatan kitapçıklar basılmıştır. Dava adamlarımıza ve düşmanlarıyla harb eden fazıl alimlerimize örnek olsun diye birkaç misal vermek istiyorum. "Hıristiyanlığa davet, sömürü ve yahudi protokolları dünya yahudileri, asrımız edebiyatında, milliyetçiliğe eğilmler". Buna izafe olarak; Amerika casus kitapları, koministlerin insan kıyımı, müslümanların memleketlerinde yokedilişleri, İslâm ve müslümanların harbi için yayınladıkları örnek verilebilir.

Bu ve buna benzer kitaplar mecburi olarak okutulmamış ve okutturulmamıştır. Düşmanının kim ve doğrunun kim olduğunu, kime inanacağını ve kimden tedbir alacağını bilemeyen bu ümmet, hayret ve dehşet içinde devam edecektir.

Buradaki problem; hilekar olan bir düşmanın ümmeti parçalayabilmesi meselesidir.

KUVVETİMİZİN HACMİ NEDİR?

Bu fasıladan başka, risalemizde zikredilecek başka bir şey kalmamıştır. Yazdıklarımı aziz milletimizin yöneticileri ve adamlarını tanımlayarak bitirmek istedim.

Eğer risalemdeki geçen fasıllar; yöneticilerimizin imanının akdinin bina edilmesi çalışmaları konusu ise; bu mücmel fasılda, maddenin açıklaması ve ümmetimizin maddi güçleridir.

Eğer ümmetimizin fert ve cemaatlerinin istenilen seviyeye ulaşımında akide birliğine, şeriat birliğine ve kamil bir ahlaka ihtiyacı varsa; aynı zamanda maddi imkanlarının binasında, şâmil ve kâmil bir tanzime ihtiyacı vardır.

Ümmetimizin maddi mukadderatı nelerdir? Bu maddelerin işleve konumundaki yapabilme gücümüz nedir?

Bu konuda fazla lafa yer vermeyeceğim çünkü bu benim ihtisasım değil. Lakin ümmetimizin ayağa kalkması ve yeniden dirilmesi için bazı önemli noktaları zikredeceğim.

Allah'u Sübhanehû ve Teâlâ bu ümmete her türlü imkanları sağlamıştır. En önemli coğrafî konum, iklim, akan nehirler, yeterli sular, verimli toprak, boş araziler, kuvvetli adamlar, defnedilmiş hazineler, yeterli nüfus, hakka isticabet eden adamlar, şahamet ve erkeklik, elhamdülillah bunların hepsi çok miktarda bulunmaktadır. Allah ümmetimizi mahrum etmemiştir. Lakin ne var ki; bize ihsan edilen bu mukadderatların hemen hepsi telef olmuş ve yok olmuştur.

En iyi mevkilerimiz düşmanlarımızın istilasına uğramıştır. Para ve mallarımız düşmanlarımızın bankalarına yatırılmış, sefihlerimizin ellerine geçmiştir. Dava adamlarımız yok denecek kadar azalmıştır. Bizden maddi ilim tecrübeli ehil kişilerimiz vatanlarını ihmal ederek ihanet etmişler, düşmanlarımıza saygı ve ihtiram göstererek onların memleketlerine gitmiş orada onlara hizmet vermişlerdir. Siyah altından elimizde bulunan hazinelerimizden onu çıkartıp işletmek için yeterli imkanlara sahip olmayışımızdan dolayı azı müstesna onu işletemez hale gelmişizi. Sarı altından olan hazinelerimizi ve kullandığımız paraları düşman bankalarına teslim etmişiz, onlar da kuvvetimizin çökmesi ve düşmanlarımızın kuvvetlenmesi için bu durumu ihlal etmişlerdir.

Bilemiyorum İsrail'le acaba nasıl savaşabilirdik, elimizde hiçbir kuvvetimiz yok. Mal, kazanılacak uzun harbin direğidir. Bu harbten evvel malımızın elimizde bulunmasına ihtiyacımız var. Bununla kastedilen mana; memleketimizde mallarımızın altın kapağının hıfzı ve korunma altında olması demektir. Bizim uluslararası muteber olan paramızın olması ve elde ettiğimiz gelirlerimiz bizim olsun. Biz mallarımızı telef eden bir millet haline gelimişiz. Tabii olarak anlatılanların meyvesini alabilmemiz için memleketimizde istikrar, nizam ve güvenliğin sağlanması, malların teminatı için şirketlerin yaptığı zulümlerin sona ermesi gerekir. Böylece memleketimizdeki saklanmış, stok edilmiş mallar ortaya çıkacaktır ve doğal olarak yıkılmış toplumumuz

bu malları ziraatta ve sanayide kullanabilecektir. İşte o zaman bu mallar düşmanla olan uzun savaşta direk olacaktır.

Gençlerimize gelince; eğer onlar İslâmî bir terbiye ile eğitilip askerî alanda yetiştirilseler, dünyayı yönetebilecek miktarda gençlerimize sahibiz demektir. Allah'ın kelimesinin yükselmesi ve kafirlerin kelimesinin alçak olması için, onların nefislerini ve kanlarını nasıl harcadıklarını kafirler anladılar. Lakin zayıf hükkamlarımız merkezlerinin yok olması korkusuyla bize engel oldular. Onlar bilmelidirler ki bu gençliğin silahlandırılıp askerî alanda imanlı bir şekilde yetiştirilmeleri, onların izzeti ve mallarının hıfzı için en büyük kuvvettir. İşte bunun içindir ki sadık ve muhlis hükkamlara olan tazim ve sevgi, milletlere ve gençliğe kötülenmiştir.

İlmî tecrübeye gelince muhlis müslüman adamlarımız da vardır. Lakin ne var ki düşmanlarımız, onların cehaleti ve zayıf bir kişiliğe sahib olmaları sebebiyle onların rızıklarını ve gelişmelerini engellemektedirler. Bunun içindir ki; tecrübe ve madde ilmine sahip müslüman evlatlarımız, orada bulacakları ilmî dereceler, mal ve her türlü imkanların sağlandığı küfür memleketlerine gitmektedirler. Velakin bu risalemde, yolunu açıklamaya çalıştığım ruh, geriye dönerse -fazıl ehlinin faziletini- size anlatacağım. Alimlerimize cesaret ve kuvvet ehline ihsanda bulunacağız.

Böylece batılılaşmış evlatlarımız eğer memleketleri ve ümmetleri, ruhlarını feda edeceklerine kanaat getirdiklerinde tekrar bize döneceklerdir. Allah'u Teâlâ'nın İslâm için göğüslerini açtığı alimlerimiz bir gün bize gelirlerse buna hiç şaşma, taaccüb etme. Onlar şu anda vardırlar, lakin onlar bu uğurda canlarını ve mallarını verebilecek bir ümmet istiyorlar.

Batı (Amerika) ve doğu (Rusya), Alman alimlerinden kimyasal bomba yapımının sırlarını çalmışlardır. Çin ve Fransa da bunların kanalıyla aynı hırsızlığı başarmışlardır. Aynı zamanda İsrail de elde etmeyi başarmıştır. Kimyasal bombanın şu andaki var oluşuna taaccüb etme. Neden biz İsrail'den bile geri kalmışız. Unutmayın ki harb bir hiledir.

Bu fasılda lafı fazla uzatmak istemiyorum. Velakin bu fasılda önemli ve gerekli prensipleri sizlere anlatmaya çalışıyorum. Bu prensiplerde bu ümmetin ruhunun dirilmesi için en son meyveleridir. İşte bu ruh Allah'ın yardımıyla bir gün yeniden dirildiği zaman, bu ümmetin karşısına çıkacak hiçbir güç muktedir olamayacaktır. Çünkü bu öyle bir ruhtur ki, o ruh Allah'ın nurundan destek almıştır, ipi ise semaya uzanmaktadır. İşte ruhunun böyle olduğu bu ümmet yenilmeyecektir, ipi ise kopmayacaktır. Bu ümmetin selefi salihî adetleri düşmanlarından az olduğu halde ve düşmanlarından da zayıf oldukları halde onları nasıl hezimete uğratmışlardır. Adedimiz ve kuvvetimiz yeterli olduğu halde öyleyse niçin?

NEREDEN VE NASIL BAŞLAYALIM?

Zannedersem bu risalemde size sunmuş olduğum ümmetimizin yeniden dirilmesi için neler yapmamızın gerekli olduğu genel hükümleri sizlere açıklamış bulunmaktayım. Bu özet olarak iki nahiye ihtiva eder:

Birincisi: Ümmetin ruhunun dirilişi, saflarının tevhidi. Bu ise, dolu, kalim bir imanın doğuşu, bir İslâm şeriatının yerine konulup tenfizi ve ümmetimizin erkeklerinde ve kadınlarında kamil bir ahlakın bina edilişidir.

İkincisi: Ümmetin maddi imkânlarının kamilen bina edilmesi. Bu maddi imkanlar, Allah'ın bize bağışladığı coğrafi konum ve beşeriyettir. Bunların baybolan servetimize yeniden eklenmesi gerekir.

İşte bundan sonra bina tamamlanmış demektir. Cisim ve ruh.

Burada şu soru akla gelmektedir: Nereden başlayalım ve nasıl başlayalım?

Ümmetimizin dirilişinde icraat için başlama noktasının geçen nahiyelerden birisiyle başlamak caiz değildir. Çünkü bu sebepten dolayı öbür nahiyeler ölür. Bazı muhlis ıslahçılar diyorlar ki, önce imana çağıralım. Çünkü bizim şu andaki durumumuz Rasûlullah'ın Mekke hayatına benzerlik göstermektedir. Ve başkaları da diyor ki, önce maddî kuvvet. Öbür kimseler de diyorlar ki, hayır önce gasbedilen araziyi (Filistin'i) kurtaralım! Bu zayıflılık ve parçalanış ile ümmetin istila edilen toprakları (Filistin)'in kurtarılması mümkün değildir.

Gerçekte başlama noktasının islahta olup bir nahiyeden hareket edilmesi caiz değildir. Lakin bu ıslahatın başlama noktası durumu, her ferdin içimizde bulunduğu zamanda olmalıdır.

Hüküm verenlerden istenilen, İslâmî olması için hükümlerinin ıslahıdır ve mal sahiblerinden istenilen; İslâmî olması için, servetlerinin nizamını ıslah etmeleridir. Ve din ehlinden istenilen; nefislerini ve muamelelerini ıslah etmeleridir. Aynı zamanda fetva ve ictihadlarını birleştirmeleri, zembedilen taassubçuluğu terketmeleridir ve insanları bir kelime altında toplamalıdırlar. Şairlerimiz ve edebiyatçılarımızdan istenilen, bu ümmetin ruhunu iyi kelimelerle diriltmelidirler. Bu kelimeler, hikaye, şiir veyahutta makaleler olabilir.

Islah; ümmetin hepsinin dirilmesi için, bütün azalara kalpten kanın cereyan eden genel bir davet olmalıdır.

Başlama noktasını tayin etmeyi, demeyi ve tekrar etmeyi severim ve derim ki ümmetin hayatı için başlama noktasının "Filistin'in kurtuluşu" olması akıl ve mantık kabul etmez. Buna misaller vermeye çalışacağım. Arap orduları Filistin'de birinci savaşa girdi. Kuvveti ise İsrail'in ordusundan onlarca defa kuvvetliydi. Lakin herkesin bileceği gibi bazı sebeplerden dolayı hezimete uğratıldı. Bu sebeplerden birisini Abdul Nasır "İnkılap Felsefesi" kitabında belirtmiştir ve şöyle demiştir: "Ben anladım ki, Filistin'in kurtuluşu, hükmün ıslahı yapılmadan mümkün olmayacaktır." Abdul Nasır ve ona rifakat eden (Faluca) da esir edildikten sonra döndüler. Hezimetin acısını tattılar ve 23 Eylül 1952 senesinde inkılap yaptılar. Allah onların hükme gelmelerini sabit kıldı. Bundan sonra tekrar onların birinci hedefi yine Filistin'i kurtarmaktı. Lakin bu kez ihanet ettiler ve aradan yirmi sene geçti. Bundaki sebep, ıslahat şamil olarak gerçekleştirilememişti. Islahat önce ordu için yapılmıştı. Zannedildi ki ordunun ıslahatı ile herşey tamamdır. Ne zaman ki savaş başladı, zannedilenin tersine bir kaç saat içinde yine hezimete uğratıldı. Düşmanın önünde bir kaç neferden başka kimse kalmadı. Sonra iç cephede ve ahlâkî nizamda çok büyük problemler doğdu. Böylece başladığımız noktadan döndük ve çözüm arıyoruz.

Arap ordularıyla birlikte bazı İslâmî cemaatler de katılmıştı. Bunlardan en büyüğü İhvanı Müslimin (Müslüman Kardeşler) cemaatı idi. Onlar zannettiler ki kendileri Filistin'i kurtaracaklar. Allah'ın melekleri ise o esnada üzerlerine inecekti; çünkü onlar mümin idiler. Lakin sonunda kendilerini hapishanelerde bulunca Filistin'i kurtaramayacaklarını anladılar.

İşte biz Filistin'in gücünü tecrübelerimizle yaşadık. 1965 yılında gizli bir cephe hudutlardan düşman arazisine girerek fetihi başlattılar. Düşmanlarını korkuttuklarını ve kendilerini o yolda tehlikeye attıkları sevinciyle geliyorlardı. Lakin onlar Suriye'de ve Ürdün'de Arap kardeşlerinin kurşunlarıyla karşılaşıyorlardı. Mısır'dan giriş ise kesinlikle men edilmişti. Örgüt, 1967 senesi harbinin başlamasını sevinçle karşılıyordu. Çünkü zannediyorlardı ki, mücerred olarak harbin başlamasıyla zaferi kazanacaklarını zannediyorlardı. Bu büyük yenilgiden sonra herkesin emeli suya düştü. Daha sonra üzerimize feda etme gözüktü. Ümmetin problemleri, anlaşmazlıklar ve gruplaşmalar üzerine tatbik edildi. Ürdün'de aolanlar oldu. İşte güç ve kuvvet azar azar kayboldu ve yok oldu. Islahat, Filistin'den başlamamalı. artık Filistin elden gitti, çünkü ümmet öldü. Filistin'den başka yerler de gidebilir. Artık bizimle savaşan her düşmanla savaşamayacağımızı görmeye başladık.

Şu anda doğudan ve batıdan üzerimize problemler patlamaktadır. Irak'ın kuzeyinden adanın güneyi ve doğusundan, Afrika'nın kuzeyinden, Mısır'ın kalbi, Sudan'ın güneyi. Eğer ümmet kendini ıslah etmezse hali Filistin'in hali gibi olacaktır.

Islahat; İslâm toplumunun her nahiye ve köşesinden hareket ederek her tarafı kaplaması gerekir. Bir kenar bırakılıp öbür kenarından başlanılması caiz değildir. Eğer onlar niyetlerinde ihlas ve Allah rızası için eğilim gösteriyorlarsa bu şümulu ellerinde tutanlar yöneticilerimizdir. Fertlere ve cemaatlara gelince, ıslahatta ve binada dar bir alana sahipler. Diğer yandan iletişim araçları onları aksi yönde engellemekte. Bunun içindir ki, bütün duamız Allah'ın ümmeti onlarla ıslah edeceği salih yöneticileri işbaşına getirsin. Lakin fert ve cemaatların bu konumu beklemesi onlara yakışmaz. Bilakis ümmetin ruhunun dirilmesi, insanların doğru yönde maslahatının teveccühüne uyandırılması gerekir. İşte burada ferdin olduğu yerde başlama noktası tahdit edilir. Müslüman dünya, başlama noktasını imkanlarının elvermesine göre, ıslah mecalinde başlatabilir. Mühim olan bu fiilin, kamil bir diriliş hareketiyle insicam etmesi ve aralarında zıdlıklar olmaması gerekir. Zıdlıkların bu diriliş hareketiyle çatışması, mesela mezheb taassubculuğundan olabilir veyahut da akdî meselelerin dondurulmasında veya bilinmeyen şeylerde münakaşa edilmesinde olabilir. Müslüman dünya, işiyle ve ahlakıyla İslâm'ın hizmetine davet etmelidir. Göklerde ve yerlerde beklenilen meyvesi olan şeriatı tatbik etmelidir. Ümmetin şanı ve yüceliğinin yükseltilmesinde ilmini kullanmalıdır. Aynı zamanda müslüman edebin -şair olsun, hikayeci olsun veyahutta müellif olsun başlangıcı, kaleme aldığı yazdıklarının, şiirlerinin ve hikayesinin ıslahatı için olmalı ve böylece de onları, ümmetin dinine teveccühünde kullanmalı.

Bu esaslar üzerine bina edileceğiz. Allah'u Teâlâ'ya davetçi olan herkese, ihtisaslılık lazım ve önemli olacaktır. Çünkü ihtisaslılıkla inayet ve dirayet doğar. Genel kâmil plan, bu ihtisasla özdeş ve mültezim olduğu müddetçe bu ihtisas bize faydalı olacaktır. Bütün bu planlar bir gayede birleşecektir. Bu gaye ise İslâm ümmetinin yeni dirilişidir.

Bundan sonra dava adamlarından çoğunun içine düştükleri bazısının birbirlerini bazısına yıkmaya çalıştıklarını uyarmamdan başka bir şey kalmadı.